

Srdce korzára

ČTVERICE DOBRODŮRŮ

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Srdce korzára

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Stephanie Laurensová

Srdce korzára – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Srdce korzára

STEPHANIE LAURENSOVÁ

Srdce korzára

Český název: Srdce korzára
Název anglického originálu: A Buccaneer at Heart
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Dita Kelbelová
První vydání: MIRA Books, 2016
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2016 by Savdek Management Proprietary Limited
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2018

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3343-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-3344-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-3345-3 (PDF)

1. KAPITOLA

Londýn, květen 1824

Kapitán Robert Frobisher kráčel volným krokem po Park Lane a kochal se pohledem na vánkem zvlněné baldachýny mohutných stromů Hyde Parku.

Při včerejším večerním přílivu navedl svou loď *Trojzubec* proti proudu Temže, která nyní kotvila v docích sv. Kateřiny, v přístavišti společnosti Frobisher a synové. Než se večer vypořádal se všemi souvisejícími nezbytnostmi, na návštěvy už bylo příliš pozdě. Dnes ráno svědomitě zašel do firemních kanceláří na Burr Street, a jakmile byl hotový se všemi obvyklými formalitami a celou posádku mohl na zbytek dne uvolnit, naskočil do drožky a vydal se na Mayfair. Avšak místo aby zamířil přímo k domu svého bratra Declana, nechal se vyložit na konci ulice Piccadilly a dopřál si několik minut k vychutnání okolní zeleně. Na moře se za svůj život vynadával dost na to, aby uměl ocenit krásu pevniny.

Se sebeironickým úsměvem na rtech odbočil do Stanhope Street. Ještě nebylo ani deset hodin a zvonit u dveří džentlmena se příliš nehodilo, ale Robert

si byl jistý, že bratr i jeho novomanželka, půvabná Edwina, ho uvítají s otevřenou náručí.

Bylo pěkné, byť poměrně chladné ráno a slunce se často schovávalo za šedými mraky, které se honily po bledé obloze.

Declan s Edwinou sídlili v čísle 26 a při pohledu před sebe Robert spatřil černý kočár, stojící dál v ulici u obrubníku.

Kolem zátylku se mu sevřely chladné prsty neblahého tušení. Protože bylo brzy, žádné jiné vozidlo v této krátké rezidenční ulici nebylo k vidění.

Jak pokračoval v chůzi a ledabyly při tom pohupoval procházkovou holí, všiml si ho sluha usazený v zadu na kočáře a okamžitě seskočil na chodník a jal se otevírat dvířka kočáru.

Robert to sledoval se vzrůstající zvědavostí a uvažoval, kdo z útrob kočáru asi vystoupí. Už teď mu bylo jasné, že ani nebude muset kontrolovat čísla na domech, aby našel cíl své cesty.

Džentlmen, který s nedbalou grácií vystoupil z vozu a pomalu se narovnal, byl stejně vysoký, štíhlý a ramenatý jako Robert. Uhlově černé vlasy rámovaly tvář, jejíž rysy jasně vypovídaly o mužově postavení.

Wolverstone. Či přesněji, Jeho Milost, vévoda z Wolverstonu, známý v minulosti též jako Dalziel.

Jelikož bylo očividné, že tu Wolverstone čeká na něj, Robert z toho vyvozoval, že vévodovi byl přinejmenším dočasně navrácen status velitele britských agentů v koloniích.

Onu cynickou, světem znavenou stránku Robertovy povahy ani náznakem nepřekvapilo, že tu vévodu vidí.

Pohled na džentlmena, který s podstatně menší elegancí vystoupil za Wolverstonem, už ho nicméně udivil. Byl to tělnatý, velice pečlivě oblečený chlapík, který si teď pedantsky popotáhl za vestu a urovnal si řetízek kapesních hodinek. Vzhledem ke své bohaté zkušenosti s jemu podobnými ho Robert ihned odhadl na politika. Muž se k němu otočil čelem a Wolverstone ho následoval.

Když se k nim Robert přiblížil, Wolverstone mu pokývl na pozdrav. „Frobishere.“ A podal mu ruku.

Robert mu kývnutí oplatil, a poté, co si přehodil hůlku, aby si s ním mohl potrást rukou, přesunul pohled k jeho společníkovi.

Wolverstone ho pustil a kultivovaně mávl k druhému muži. „Dovolte, abych vám představil vikomta Melvilla, prvního lorda admirality.“

Robertovi divže nevylétlo obočí vzhůru. Pokynul muži hlavou. „Melville.“ Oč tu běží?

Melville mu kývnutí stroze oplatil a pak se obřadně nadýchl. „Kapitáne Frobishere –“

„Snad by bylo lepší,“ přerušil ho Wolverstone mírně, „kdybychom si promluvili uvnitř.“ Jeho tmavé oči se setkaly s Robertovými. „Vašeho bratra naše návštěva nepřekvapí, nicméně s ohledem na lady Edwinu jsme považovali za vhodnější počkat na váš příjezd.“

Ta představa, že se Wolverstone nechal ovlivnit tím, jak by se na jejich návštěvu mohla tvářit paní domu... Robert měl co dělat, aby se neuculil. Jeho švagrová byla dcerou vévody, a tudíž pocházela ze stejné společenské vrstvy jako Wolverstone, a přesto by se Robert vsadil, že existuje jen málo takových, okolo kterých by Wolverstone chodil po špičkách.

Robert byl každou vteřinou zvědavější, a tak na Wolverstonovo pokynutí bez váhání vystoupal po schodech k úzkému krytému vchodu.

V bratrově novém domě ještě nikdy nebyl, nicméně vrchní sluha, který na jeho zaklepání otevřel, ho poznal ihned. Celý se rozzářil. „Kapitáne Frobisher!“ Pak si všiml obou dalších mužů a tvář se mu zatáhla neproniknutelným výrazem.

Robert rychle pochopil, že majordomus Wolverstona ani Melvilla nezná, a nenuceně se usmál. „Bylo mi řečeno, že tito dva pánové se znají s mým bratrem.“

Víc říkat nemusel – Declan musel zaslechnout majordomovo uvítání a teď už se objevil v jedněch z dveří, které ústily do vstupní haly.

S úsměvem zamířil k příchozím. „Roberte – rád tě vidím!“

S širokými úsměvy se navzájem poklepali po zádech, načež si Declan všiml Wolverstona a Melvilla. Jeho obličej zvažněl, ale pak se podíval na Roberta, s otázkou jasně vepsanou v modrých očích.

Robert zareagoval povytaženým obočím. „Čekali venku.“

„Ach tak. Chápu.“

Z Declanova tónu Robert poznal, že si není jistý, zda je to dobrá, či špatná zpráva, že se tu tihle dva džentlmeni objevili.

Declan nicméně Wolverstona i Melvilla uvítal s bezchybnou zdvořilostí a potřásl si s nimi rukama. „Pánové.“ Když za nimi sluha zavřel dveře, Declan se ohlédl po Wolverstonovi. „Přijímací salon bude patrně nejvhodnější.“

Wolverstone přikývl a majordomus popošel ke dveřím po jejich levici a otevřel je.

Declan pobídl Wolverstona, Melvilla i Roberta, ať vstoupí, a když se pohnul za nimi, Robert zaslechl, jak se ho majordomus optal: „Mám zpravit madam, pane?“

Declan bez váhání odvětil: „Buďte tak laskav.“

Robert se usadil do jednoho z mnoha křesel rozestavěných po útulném pokoji a při tom udiveně uvažoval nad skutečností, že Declan bez rozmýšlení přizval svou ženu ke schůzce, která měla být očividně pracovní. Čeho přesně se ovšem měla týkat, to Robert nedokázal uhodnout.

Declan sotva stačil nabídnout hostům občerstvení – které všichni tři odmítli –, když se otevřely dveře a dovnitř vešla Edwina, takže všichni čtyři muži byli rázem znovu na nohou.

Byla oděná ve slušivých hedvábných šatech s bílo-modrým proužkem a vypadala šťastná a spokojená – přímo zářila prostou radostí ze života. Ačkoli první úsměv věnovala Declanovi, hned nato obrátila svou rozzářenou pozornost k Robertovi a otevřela mu náruč. „Roberte!“

Nemohl si pomoci, musel se na ni usmát se stejnou vřelostí a nechal se od ní obejmout. „Edwino.“ Setkal se s ní několikrát, jak v domě svých rodičů, tak jejích, a rychle si ji oblíbil. Od prvního okamžiku v ní viděl tu pravou ženu pro Declana. Teď jí oplatil objetí a poslušně jí vtiskl polibek na sametově hebkou tvář.

Když se od něj odtáhla, zadívala se mu do očí. „Mám takovou radost, že tě vidím! Řekl ti Declan, že jsme se rozhodli zařídit si tu svůj londýnský domov?“

Téměř ani nestačil odpovědět – sotva loupł pohledem po Declanovi – a Edwina už se vyptávala na Trojzubce a Robertovy plány na zbytek dne. Když ji zpravil o poloze své lodi a přiznal, že žádné plány zatím nemá, oznámila mu, že u nich zůstane na oběd a také s nimi povečeří.

Pak se pozdravila s Wolverstonem a Melvillem. Nenucenost, s jakou s nimi jednala, vypovídala jasně o tom, že se s nimi oběma již zná.

Na její ladné mávnutí se poté znovu usadili do křesel a na sofa a následujících několik minut se neslo v duchu povšechné konverzace, kterou samozřejmě vedla Edwina.

Robertovi neušly krátké usměvavé pohledy, které si tu a tam vyměnila s Declanem, ani jak na ně Declan reagoval, a neubránil se bodnutí závidi. Ne že by po Edwině prahl. Měl ji rád, ale na jeho vkus byla až příliš rázná. K Declanovi se hodila dokonale, protože vyvažovala jeho povahu, nicméně Robert měl zcela jinou náтуру.

Robert byl odjakživa diplomatem rodiny, obezřetný a opatrný, zatímco jeho tři bratři se do všeho vrhali bez rozmyslu a po hlavě.

„Nuže.“ Očividně uspokojená tím, co se od Wolverstona dozvěděla o zdraví jeho rodiny, Edwina sepjala ruce v klíně. „Jelikož jste tady, pánové, Declan a já bychom patrně měli informovat Roberta o tom, čemu jsme se věnovali posledních pět týdnů – o naší misi i o tom, co jsme zjistili ve Freetownu.“

Mise? Freetown? Robert měl do této chvíle za to, že zatímco byl na opačné straně Atlantiku, Declan s Edwinou trávili čas v Londýně. Zjevně se mýlil.

Edwina se s povytaženým obočím obrátila k Wolverstonovi.

Ten s nečitelným výrazem ve tváři přikývl. „Hádám, že to bude nejrychlejší.“

Robertovi neunikla odevzdanost ve Wolverstonově hlase.

A byl si jistý, že ji zachytila i Edwina, ta se však na Wolverstona jen souhlasně usmála a pak přesunula svůj zářivý pohled k Declanovi. „Možná bys měl začít ty.“

Declan se s naprostým klidem podíval na Roberta a spustil.

Společně s Edwinou pak odvyprávěl příběh, který Roberta zcela pohltil.

Neudivovala ho na něm ani tak skutečnost, že se Edwina ukryla na lodi jako černý pasažér a připojila se k Declanovi při jeho plavbě na jih. Ovšem záhadná situace ve Freetownu – a následné nebezpečí, které jim šlo v patách a zcela nepředvídatelně se dotklo Edwiny –, to byl příběh, jaký jeho pozornost upoutal spolehlivě.

Než Edwina zakončila vyprávění s ujištěním, že si z událostí jejich poslední noci ve Freetownu neodnesla žádné trvalé šrámy, Robertovi už bylo zcela zřejmé, proč na něj Wolverstone s Melvillem číhali přede dveřmi bratrova domu.

Melville se nadechl a bez otálení Robertovo tušení potvrdil. „Jak vidíte, kapitáne Frobishere, zoufale potřebujeme někoho stejně schopného, jako je váš bratr, aby se neprodleně vypravil do Freetownu a pokračoval ve vyšetřování.“

Robert se ohlédl po Declanovi. „Chápu to správně, že to spadá do naší... obvyklé spolupráce s vládou?“

Wolverstone se ošil. „Přesně tak.“ Pohlédl Robertovi do očí. „Je jen hrstka těch, kdo by takovou práci zvládli, a mezi nimi kromě vás nikdo, komu by v přístavu kotvila rychlá loď.“

Robert Wolverstona chvíli upřeně pozoroval a nakonec přikývl. „Rozumím.“ Bylo to něco úplně jiného než převážet sem a tam diplomaty – anebo diplomatická tajemství všeho druhu –, což byla jeho obvyklá práce, Robert nicméně chápal, jak je tento úkol naléhavý a že nemůže počkat. A do Freetownu by se neplavil poprvé.

Pohlédl na Declana. „Proto na mě v kanceláři nečekaly žádné pokyny?“ To ho udivilo. Poptávka po jeho službách byla většinou tak velká, že se Trojzubec málokdy uvolnil na víc než několik dní, a Royd a jeho Korzár museli často přebírat úkoly, které už sám nezvládl.

Declan přikývl. „Wolverstone informoval Royda, že se vláda nejspíš bude muset obrátit na někoho dalšího od nás, jakmile se vrátí Kormorán, a naštěstí jsme věděli, že ty jsi už na zpáteční cestě. Dostal jsem dopis od Royda a na tebe čeká jeden v knihovně – byli jsme zproštěni svých obvyklých povinností a máme své služby plně věnovat koruně.“

Robert pokývl hlavou na znamení, že rozumí. Poklepal prsty o područku křesla a přitom uvažoval nad vším, co mu řekli Declan s Edwinou, a přidával si k tomu i Wolverstonovy strohé poznámky a těch pár vět, co slyšel od Melvilla. S přimhouřenýma očima v duchu zkoumal celý obrázek, který se mu jako skládačka pospojoval z přednesených faktů. „Tak dobrá. Pokud to dobře chápu, situace se má následovně:

jeden po druhém zmizeli čtyři důstojníci ve službě a s nimi nejméně čtyři mladé ženy a neznámý počet dalších lidí. Ke všem zmizením došlo v období přibližně čtyř měsíců, a těch několik případů, které byly předneseny místodržícímu, smetl Holbrook ze stolu s tím, že dotyční se vydali do džungle nebo někam jinam hledat štěstí. A víc se tím nezabýval. Kromě toho se pohřešuje sedmnáct dětí ze slumů, které se zřejmě ztratily zhruba ve stejné době, a Holbrook i nad jejich zmizením mávl rukou, protože podle něj jednoduše utekly a je zbytečné hledat za tím cokoli závažnějšího.

Zatím nelze určit, zda se Holbrook snaží odvrátit pozornost od této epidemie proto, že je do ní sám zapletený, anebo jeho postoj vyvěrá z nějakého jiného, naprosto nevinného přesvědčení. Na druhé straně účast lady Holbrookové v celé věci se už potvrdila a je nepravděpodobné, že by se ještě nacházela v osadě, ale vy byste ode mě chtěli potvrzení, že Holbrook na svém postu setrvává. Pokud ano, pak budeme předpokládat, že je nevinný – nebo přinejmenším neví nic o tom, co za únosy stojí.“ Robert se tázavě podíval na Wolverstona. „Je to tak?“

Wolverstone přikývl. „S Holbrookem jsem se nesetkal, ale podle toho, co jsem o něm zjistil, nevypadá na někoho, kdo by s tím měl něco společného. Ovšem mohl by to být ten typ úředníka, co odmítá jednat, dokud nemá pravdu přímo před nosem – dokud ho k zakročení nedonutí okolnosti.“

Robert si ten postřeh přidal ke skládance ve své hlavě.

„Ale vraťme se ke zmizelým. V případě dospělých ukazuje všechno na to, že jsou nějakým způsobem vybírání a jejich únosy nějak souvisejí s účastí na

obřadech místního kněze Oba Undota. U dětí nevíme nic kromě toho, že s Undotovými obřady žádnou spojitost nemají.“

Declan si poposedl. „Nejsme si jistí dokonce ani tím, jestli děti unášejí ti samí lidé a ze stejného důvodu jako dospělí.“

„Nicméně vzhledem k tomu, že nebyli uneseni jen muži, ale i ženy,“ vložila se do hovoru Edwina, „nemůžeme vyloučit možnost, že všichni pohřešovaní, jak děti, tak dospělí, jsou... využíváni ke stejnému účelu.“ Vystrčila bradu. „A stejnými ničemy.“

Robert chvíli mlčel, načež odpověděl: „Ať už jsou děti odváděny na stejné místo jako dospělí, nebo ne, je evidentní, že Undoto a jeho bohoslužby jsou naše první stopa, od které bychom měli začít. Tak to alespoň vypadá podle toho, co nám tvrdila kněžka – z toho se zatím nic nevyvrátilo, takže můžeme předpokládat, že říká pravdu.“

Na to nikdo nic nenamítl. Robert ještě okamžik zkoumal obrázek, který v jeho hlavě pomalu nabýval jasnějších obrysů, a pak pokračoval: „Pokud jsem to správně pochopil, kněžka voodoo Lashoria, reverend Hardwicke, a obzvlášť jeho žena, starý námořník jménem Sampson a Charles Babington jsou podle vás –“ obrátil se na Declana a Edwinu, „– spolehlivé zdroje.“

Oba přikývli. Declan prohlásil: „Mohl bys v nich najít spojence ochotné pomoci ti v pátrání.“ Podíval se Robertovi do očí. „Obzvlášť v Babingtonovi. Myslím, že se zná důvěrněji s jednou z unesených žen, ale neměl jsem čas to důkladněji prověřit. Ale má v osadě k dispozici prostředky, které by ti mohly být užitečné.“

Melville si odkašlal. „A nezapomínejte na viceadmirála Deckera. Nemáme žádný důvod se domnívat, že má s těmi ohavnostmi v osadě cokoli společného.“ Takřka nasupeně střelil po Declanovi očima. „Předal jsem vašemu bratrovi dopis, který ho opravňoval požádat Deckera o podporu. Formuloval jsem jej dostatečně obecně, takže bude platit pro vás, stejně jako by platil pro něj.“

Declan přikývl. „Deckera jsem ve Freetownu nezastihl. Dopis u sebe stále mám – později ti ho předám.“

Roberta bratrův nonšalantní tón neošálil. Ani on se k Deckerovi nepohne s prosbou o pomoc. Naopak doufal, že se viceadmirál nevrátí z moře dříve, než on sám osadu opustí.

„Nicméně,“ ozval se Wolverstone, „nemohu dostatečně zdůraznit, že ať už se během vaší mise stane cokoli, za žádnou cenu nesmíte podniknout nic, čím byste pachatele na sebe nebo na vyšetřování upozornil. Musíme především chránit životy těch, kteří byli uneseni – vyslat záchranný tým, který by našel jen mrtvá těla, to je scénář, nad nímž se nikdo z nás nechce ani zamýšlet. Jelikož si nemůžeme být jistí, kdo ze správy osady je do věci zapletený a komu lze naopak důvěřovat, všechny vaše kroky musejí zůstat tajné.“

Robert krátce přikývl. Čím víc se dozvídal – a čím déle se nad tím zamýšlel –, tím si byl jistější, že udržet misi v utajení bude nejrozumnější.

„Takže, kapitáne,“ ozval se Melville povzbudivě, „potřebujeme, abyste odjel do Freetownu, vydal se po stopě, již objevil váš bratr, a vyzvěděl všechny podrobnosti o téhle nekalé záležitosti.“

V Melvillově výrazu se mísila bojovnost s něčím, co mělo mnohem blíže k úpěnlivosti. Robert na něm viděl známky politika postaveného tváří v tvář hrozbě, která se zcela vymyká jeho kontrole.

Než ale stačil odpovědět, Wolverstone tlumeně namítl: „Vlastně ne.“ Wolverstone zachytil Robertův pohled. „Nemůžeme vás žádat, abyste zjistil všechny podrobnosti.“

Robert se díval na Wolverstona, který byl de facto v této věci jeho nadřízeným, ale koutkem oka přitom zachytil Melvillův obličej, který rázem zvadl.

Jako by si neuvědomoval, jakou tíseň v druhém muži vyvolává, Wolverstone plynule pokračoval: „Pokud za útoky stojí obchodníci s otroky, tak podle toho, co nám řekl váš bratr a co jsem se v posledních dnech dozvěděl od ostatních, soudím, že otrokáři mají v oblasti Freetownu svou základnu. V ní budou zajatce držet, dokud jich nebude dost na to, aby je doručili těm, které zásobují. A dále, tábor bude takřka jistě umístěný za hranicí osady, někde v džungli, možná i poměrně daleko.“

Wolverstone se letmo podíval po Declanovi, který pomalu přikývl. Poté se pohledem vrátil k Robertovi a nevzrušeným hlasem pokračoval: „Tím pádem je velmi nepravděpodobné, že bychom svoji misi dokázali dovést do úspěšného konce pouze ve dvou fázích. Bude třeba učinit mnoho kroků k tomu, abychom se dozvěděli všechno, co potřebujeme vědět, a navíc tak, abychom neupoutali pozornost viníků. Váš bratr –“ odmlčel se a pokývl hlavou Edwině, „– a lady Edwina nám poskytl první důležité stopy. Podařilo se jim vypátrat, že součástí plánu

jsou Undotovy obřady, a nasměřovali naši pozornost k otrokářům. Navíc nám potvrdili, že do celé věci jsou zapleteni i lidé, kteří v osadě zastávají nejvyšší posty, což musíme mít stále na paměti. Pokud lady Holbrooková podlehla vydírání, patrně nebude jediná.“

Wolverstone střelil pohledem po Melvillovi, který se sice tvářil sklesle, ba dokonce nabručeně, avšak do hovoru už nezasahoval.

„A proto,“ pokračoval Wolverstone a obrátil se k Robertovi, „vaším úkolem bude potvrdit propojení obchodníků s otroky s Undotem a poté obchodníky sledovat, abyste určil polohu jejich tábora. To jsou veškeré vaše rozkazy. Určit polohu tábora a vrátit se s hlášením. Jakkoli vás to bude lákat, víc dělat nesmíte.“ Wolverstone se odmlčel a po chvíli dodal: „Je velmi pravděpodobné, že řídit se takovým pokynem nebude snadné – to si uvědomuji a věřte, že vám ho dávám jen nerad. Pokud ale chceme zachránit všechny pohřešované, je naprosto nezbytné nejprve zjistit, kde se tábor nachází. Zajdete-li dál a sám padnete do zajetí... Stručně řečeno, ti zmizelí si nic takového nemohou dovolit. Pokud vás chytí, nedozvíme se to, dokud se nevrátí vaše posádka. A pak budeme pořád tam, kde jsme teď – nebudeme vědět dost na to, abychom mohli zajatce osvobodit.“

Wolverstone se krátce ohlédl na Melvilla. Když se obrátil zpátky k Robertovi, rysy mu zpřísnily. „Rozdělit misi na mnoho menších kroků může působit jako zdržování, ale je to jediná jistá cesta vpřed a všichni ti zajatí si zaslouží, abychom pro jejich osvobození udělali všechno, co je v našich silách.“

Robert se mu upřeně zadíval do očí. Uplynuly dvě vteřiny, než přikývl. „Najdu tábor obchodníků s otroky a vrátím se s informacemi.“

Bylo to prosté. Nekomplikované. Robert neviděl důvod dál to rozvádět. Pokud už musel odplout do Freetownu a tento úkol splnit, pak byl vděčný, že má tak konkrétní a jasně vymezený cíl.

Wolverstone přikývl. „Děkuji.“ Otočil se na Melvilla. „Necháme vás, ať se můžete připravit na cestu.“

Melville se spolu s ostatními zvedl a podal Robertovi ruku. „Za jak dlouho budete připraven k vyplutí?“

Robert stiskl Melvillovu pravici. „Za několik dní.“ Jak si všichni třásli rukama a sunuli se ke dveřím, Robert už promýšlel, co všechno bude třeba zařídit. Ve dveřích se zarazil a všem vespolek řekl: „Pošlu Trojzubce do Southamptonu, aby tam naložil proviant. Řekl bych, že do tří dnů budu schopný vyplout.“

Melville zamručel, ale nic neřekl. Z výrazu prvního lorda admirality Robert vyčetl, že ho situace ve Freetownu trápí ještě víc než Wolverstona.

Na druhé straně, Wolverstonovi v tomto případě neležela na ramenou žádná velká zodpovědnost, zatímco Melville... Jak to Robert pochopil, Melvillovi coby prvnímu lordovi admirality šlo nyní takřikajíc o krk, a to jak po stránce politické, tak možná i společenské.

Robert se vrátil ke křeslu naproti pohovce a znovu se usadil. Zatímco Declan s Edwinou vyprovázeli nečekané hosty, rychle si zrevidoval všechno, co mu bylo řečeno.

Když se Declan s Edwinou znovu objevili v přijímacím salonku a přisedli si k němu, podíval se

z jednoho na druhého. „Tak. A teď mi to povězte celé.“

Jak tušil, bylo toho mnohem více, co mu manželská dvojice mohla sdělit o společnosti ve Freetownu, o všech postavách, které sehrály třeba tu nejmenší úlohu v jejich vlastním dramatu, o místech, zvucích a nástrahách slumů a všem dalším, co mu mohlo přijít vhod nebo co by se dokonce mohlo ukázat jako zásadní, jakmile se ocitne na půdě osady.

Povídali si celé hodiny a úplně při tom zapomněli na čas.

Když hodiny odbily jednu odpoledne, přesunuli se do jídelny a pokračovali v debatě nad vydatným pokrmem. Při pohledu na přinášené podnosy se Robert zazubil. „Děkuji,“ řekl Edwině. „Lodní strava není špatná, ale je příjemné dobře se najíst, když to jde.“

Později se uchýlili zpět do pohodlí salonu. Když probrali všechna fakta a většinu přesvědčivých domněnek a teorií, nakonec otevřeli onu zásadní otázku, jaký důvod vlastně za těmi podivnými únosy vězí.

Robert, který si hověl v křesle, dlouhé nohy natažené před sebe a kotníky zkřížené, sepal špičky prstů a poklepal si jimi na bradu. „Říkali jste, že první zmizel Dixon. Je to uznávaný inženýr, takže pokud se nemýlíme a vybrali si ho pro jeho schopnosti, souhlasím, že naši pachatelé jsou s největší pravděpodobností zapojení do těžby v nějakém dole.“

Declan, usazený na pohovce vedle Edwiny, přikývl. „Přinejmenším v oblasti kolem Freetownu.“

„Ale co těží?“ Robert se zadíval do bratrových modrých očí. „Znáte tu oblast lépe než já. Co je nejpravděpodobnější?“

Declan propletl prsty s Edwininými. „Zlato a diamanty.“

„Nejspíš ne obojí, takže na co byste hádali?“

„Kdybych měl hádat, tak diamanty.“

Robert věděl, že na Declanův pohled na věc se vždycky může spolehnout. „Proč?“

Declan pokrčil rameny a letmo se podíval na Edwinu. „Uvažoval jsem nad tím, proč si vybírají mladé ženy a děti – k čemu by jim mohly být. Děti se často využívají k přebírání vykutané rudy ve zlatých dolech – a stejně užitečné by mohly být i při těžbě diamantů, aspoň v téhle oblasti. Ale ženy? Nenapadá mě žádná práce, jakou by mohly zastat při těžbě zlata. Ale těžba diamantů, a v téhle oblasti?“

Sevřel Edwininu ruku a pohlédl na Roberta. „Diamanty se tam vyskytují v nakupeninách, srostlé s jinými rudami. Oddělovat diamanty od rudy je jemná práce – ale nejde v ní ani tak o přesnost jako o schopnost pracovat s drobnými předměty. Mladé ženy s dobrým zrakem by mohly čistit neopracované kameny natolik, aby se zmenšil jejich objem, takže výsledný produkt by si zachoval svou hodnotu, ale zároveň by zabíral relativně málo místa – a bylo by snadné ho pašovat, třeba i poštou.“

Declan z Roberta nespouštěl oči. „Kdybych měl hádat, řekl bych, že naši pachatelé narazili na diamantové ložisko a teď se z něj snaží vydolovat co nejvíc kamenů, než se o něm dozví někdo jiný.“

Později téhož dne, v krčmě ve Freetownu umístěné v úzké uličce na západním konci ulice Water Street – ve čtvrti navštěvované písáři a obchodníky

a pochybnějšími existencemi – seděl u stolu v odleh-
lém koutě zšeřelé místnosti muž oblečený podstatně
lépe než zbytek osazenstva a popíjel pivo.

Dveře krčmy se otevřely a dovnitř vstoupil další.
První k němu vzhlédl. Sledoval toho druhého, také
oblečeného lépe než obvyklá sorta místních návštěv-
níků, jak si u baru koupil pivo a se sklenicí zamířil
k němu.

Muži si vyměnili kývnutí, ale nepromluvili. Dru-
hý muž odtáhl stoličku a posadil se, načež si dlou-
ze lokl piva.

Pak zaslechl, jak se dveře znovu otevírají. Podíval
se na prvního. „To je on?“

První přikývl.

Oba v tichosti čekali, než si nově příchozí koupí
pivo a dojde k jejich stolu.

Třetí muž postavil sklenici na poškrábanou des-
ku, rozhlédl se po ostatních v krčmě a teprve pak si
přitáhl židli a posadil se.

„Přestaň se sakra tvářit tak provinile.“ Druhý muž
vzal do ruky sklenici a dal si další doušek.

„Tobě se to říká.“ Třetí muž, mladší než jeho spo-
lečníci, sáhl po sklenici. „Ty nemáš za přímého nadří-
zeného vlastního strýce.“

„No, pochybuju, že by nás tady načapal,“ odtušil
druhý. „Bude v pevnosti, nejspíš až po uši zahraba-
ný v těch svých inventářích.“

„Bože – to snad ne.“ Mladší muž se otrásl. „To
by nám ještě scházelo, aby zjistil, kolik toho ve sku-
tečnosti schází.“

První muž, který zatím sledoval výměnu beze slo-
va, povytáhl obočí. „To ale nehrozí, nebo snad jo?“

Mladík si povzdechl. „Ne – asi ne.“ Upřel pohled do sklenice s pivem. „Dával jsem pozor, aby se do účetních knih nedostalo nic z toho, co jsme vzali. Nedá se zjistit, že něco chybí, když to podle knih nikdy neexistovalo.“

Rty prvního muže se nevesele zkroutily. „To je dobré vědět.“

„Na to zapomeňte.“ Druhý muž se obrátil k prvnímu. „Co to má znamenat s lady H? Doslechl jsem se přes kancelář, že se vytratila.“

První muž se pod opálením začervenál. Ruka na sklenici se mu křečovitě sevřela. „Bylo mi řečeno, že lady H odjela na návštěvu k příbuzným, a co vím, tak to pořád ještě není vyloučené. Takže je pravda, že je pryč, ale jelikož o mém napojení na naši věc nemá ponětí, neuznala za vhodné mě o svých záměrech informovat. Poptal jsem se – samozřejmě nepřímo –, ale Holbrook zřejmě neví, kdy se jeho žena vrátí.“

„Takže jsme možná přišli o možnost prověřovat si naše zboží?“ Druhý muž se zamračil.

„Ano,“ připustil první, „ale to mě zdaleka netrápí nejvíc.“ Odmlčel se a lokl si piva, pak sklenici odložil a pokračoval: „Včera jsem slyšel od Duboise, že Kale prý přišel o dva ze tří mužů, které poslal do domu místodržícího, aby tam vyzvedli nějakou dámu, kterou jim označila lady H.“

Třetí muž se zatvářil zmateně. „Kdy to bylo?“

„Odhaduju, že tak před patnácti dny. Tři dny předtím, než lady H odplula. Ten večer jsem strávil přípravou zboží, takže jsem o tom tehdy nevěděl.“ První se odmlčel a poté rozpačitéjším tónem pokračoval: „Podle toho, co se mi podařilo zjistit, se tehdy

večer u lady H stavila Frobisherova žena, lady Edwina, ale jestli to byla ona, kterou měl Kale odvést, to si nemůžu nijak ověřit a nevidím důvod zbytečně se vyptávat personálu v místodržitelově domě.

Podle Duboise Kale tvrdil, že ta žena, kterou jeho lidi vyzvedli, byla něčím uspaná. Byli mu schopní říct jediné to, že měla plavé vlasy. Jako obvykle pracovali ve třech. Zabalili ji do koberce a vynesli ji ven přes slum za domem, jenže pak na ně zaútočili čtyři muži – námořníci, jak tvrdil ten jediný, co přežil. Zabili dva z Kaleových lidí a odnesli ženu zpátky. Kaleův třetí muž utekl, ale pak se vrátil a sledoval námořníky do přístavu. Viděl, jak nastoupili do člunu a odveslovali pryč, ale ve tmě nedokázal rozeznat, ke které lodi.“

Druhý muž se dál mračil do sklenice piva. „Jestli si dobře vzpomínám, toho večera v přístavu kotvila Frobisherova loď. Den nato už tam nebyla – museli vyplout s ranním přílivem.“

První muž odfrkl. „Frobisher s lady Edwinou prý byli na líbáncích a měli namířeno do Kapského města k příbuzným. Pokud je to pravda, tak i kdyby lady Edwinu uspala lady H – a jenom Pánbůh ví, proč by ta husa něco takového dělala, ale kdyby ano –, dám krk na to, že už o tom neuslyšíme.“

Třetí muž na něj vyvalil oči. „Ale... Frobisher přece určitě vznesl stížnost u Holbrooka.“

První muž se usmál od ucha k uchu. „O tom pochybuju. Lady Edwina je dcera vévody – v londýnské společnosti je velmi vysoce postavená. Neumím si představit, že by Frobisher chtěl upozorňovat na to, že se jeho žena dostala do rukou někomu jako

Kaleovi chlapi, navíc v noci, ve slumech, nikde nikdo. Určitě by si nepřál, aby se taková historka s jeho ženou spojovala.“

„Souhlas.“ Druhý přikývl. „Má ji zpátky, a jak to vypadá, nic se jí nestalo. Nebude do toho štourat.“ Na chvíli zmlkl a pak dodal: „Kdyby chtěl, nezvedl by kotvy, dokud by nepromluvil s Holbrookem. A to neudělal, takže souhlasím – tímhle to skončilo.“ Úkosem se podíval po třetím. „Netřeba si s tím dělat hlavu.“

První si opřel hlavu do dlaně. „A podle mě se nemusíme ani bát, že by nás lady H prozradila. Může ztratit mnohem víc než my. S Undotovým návrhem souhlasila jediné kvůli penězům – o nic jiného jí nejde. A pokud to byla lady Edwina, kterou se pokusila omámit a poslat Kaleovi, pak docela chápu, že se vytratila, když zjistila, že lady Edwina z toho vyšla bez úhony. Zařídil bych se stejně. Ale pokud je to pravda, pak je pro nás lepší, že odjela – nepomohlo by nám, kdyby tu čekala, až jí někdo začne klást nepřijemné otázky.“

Druhý zabručel. „Stejně neví dost na to, aby na nás mohla ukázat prstem.“

První přikývl. „Pravda. Ale třeba by ukázala na Undota nebo ukončila kontakt s Kalem, a celé by se nám to vymklo z rukou... Ne. Celkově vzato bychom měli být rádi, že je pryč. Ale pokud se vypařila nadobro, pak bychom měli zapracovat na tom, abychom ji nahradili.“ První se podíval po obou dalších a zvedl obočí. „Máte nějaký nápad, jak si máme prověřovat ty, co odvádíme, a zajistit, že jejich zmiizení nevyvolá rozruch?“

Rozhostilo se ticho.

Nakonec si druhý prohrábl husté černé vlasy. „Prozatím to nechme být, ale mějte oči na stopkách, kdyby se objevila jiná možnost. Dubois teď víc lidí nepotřebuje.“

„Ale tvrdí, že bude potřebovat další,“ namítl první. „Dixon prý brzy otevře druhý tunel, a pokud chceme zvýšit těžbu, jak jsme slíbili našim společníkům, tak Dubois bude víc lidí potřebovat.“

„Takže je bude potřebovat brzy, ale ne hned.“ Druhý přikývl. „Není třeba panikařit. Najdeme způsob.“

„A co ženy a děti?“ zeptal se třetí.

„Dubois tvrdí, že těch má prozatím dost.“ První zakroužil sklenicí v dlaních. „Víc jich nebude potřebovat, dokud nezačnou tahat kámen z druhého tunelu.“

Tři muži ztichli. Pak druhý zamručel. „Doufám, že Dixon udělá, co je třeba.“

Prvnímu zacukalo v koutcích. „Dubois si byl dost jistý, že Dixon udělá cokoli, jen abychom neublížili slečně Frazierové.“

Druhý se zazubil. „Musím říct, že Duboisův nápad držet chlapy v šachu pomocí jejich žen byl geniální.“

První muž zahučel a odstrčil prázdnou sklenici. „Ovšem jen do chvíle, kdy se ti chlapi nezamyslí a neuvědomí si, že až od nich dostaneme, co potřebujeme, tak to stejně povede jen k jednomu konci.“

Nebe v dálce na východě právě světlalo šedým úsvitem, když Robert proplouval s Trojzubcem posledním úsekem Solentské úžiny. Den byl zamračený a hrozil bouřkou, vodní hladina se lámala v ostrých šedozelených vlnách, ale vítr vál od severovýchodu,

což alespoň v Robertových očích znamenalo, že lepší počasí pro vyplutí si nemohl přát.

Vzbudil se krátce po půlnoci a navedl Trojzubce do takové pozice, aby jako jedna z prvních lodí mohl vyrazit se stoupajícím přílivem. S cestou před přídí volnou nechal rychle roztáhnout plachty. Lodě jako Trojzubec ze sebe vydávaly to nejlepší, když jste je nešetřili, a pluly s tolika napnutými plachtami, kolik jen bylo možné. Pro rychlost byly stvořené.

V dohledu se objevily bóje v ústí úžiny, kývající se na neklidné vodě. Robert poupravil kurz a pak, když se do lodi opřela první z mohutných vln Lamanšského průlivu, stočil kormidlo. Jak se loď naklonila, v rychlém sledu nechal otočit plachty. Posádka se hemžila po palubě a všude zněl pokřik, jak se plachty nastavovaly, a pak už Trojzubec vystřelil do tmavých vod průlivu, příd' neomylně namířenou správným směrem, který ji měl tím nejjižnějším kurzem vyvést na otevřený oceán.

Jakmile se loď ustálila, Robert zkontroloval plachtoví a poté, spokojený s výsledkem, předal kormidlo poručíku Jordanu Latimerovi. „Udržuj ji na co největší rychlosti. Vrátím se na příští obracení plachet.“ To je čekalo, až se stočí ještě víc na jih a zahájí dlouhou plavbu k Freetownu.

Latimer se zazubil a zasalutoval. „Rozkaz, kapitáne. Takže máme naspěch?“

Robert přikývl. „Věř, nebo ne, ale Kormorán urazil zpáteční trasu za dvanáct dní.“

„Dvanáct?“ Latimer neskrýval údiv.

„Royd nechal dát trupu nový nátěr a pohrál si s kormidlem. Takže když teď Kormorán pluje pod

plnými plachtami, zvládne skoro patnáct uzlů – podle Declanova navigátora byl Kormorán znatelně rychlejší už na cestě z Aberdeenu do Southamptonu.“

Latimer nevěřícně zavrtěl hlavou. „Škoda, že nebylo dost času na to, aby se na Trojzubce podívali Royd a jeho hoši. O dvanácti dnech si můžeme nechat zdát.“

„Souhlasím.“ S tím se Robert obrátil k odchodu. „Ale když necháme plachty napnuté, není důvod, abychom to nezvládli za patnáct.“

Za příznivého větru by s tím počítat mohli. Sešel po schůdcích na hlavní palubu a cestou po pravoboku zkontroloval uzly, kladky a stěžně, zaposlouchal se do pleskání plachet – prověřil všechny drobnosti, které ho ujistovaly o tom, že s jeho lodí je vše v pořádku.

Zastavil se na přídi a ohlédl se, aby si prohlédl brázdu za lodí, přičemž takřka bezděčně registroval úhel zkosení trupu i způsob, jakým se zpěněná vlna za lodí láme. Když neshledal nic znepokojivého, otočil se a zadíval se daleko před sebe na horizont, kde mračna pomalu ustupovala modré obloze.

Než dorazí do Atlantiku, při troše štěstí se obloha vyjasní a on bude moci rozvinout další plachty.

Loď se zakymácela a Robert se chytil zábradlí. Pak se paluba narovнала a on se opřel o hrazení a nepřítomně pohledem bloudil po rozlehlé ploše před sebou.

Jak předpovídal, trvalo tři dny, než Trojzubec doplul z Londýna do Southamptonu a naložil dostatečné zásoby ze skladů společnosti. A dalších čtrnáct dní potrvá cesta na jih, což celkově dělalo osmnáct dní od okamžiku, kdy přijal tuto misi, do chvíle,

kdy spatří Freetown. Čtrnáct dní, než se bude moci pustit do práce.

Ke svému překvapení zjišťoval, že je netrpělivý. Chtěl si tu misi odbýt a mít ji co nejdřív za sebou.

Důvod té netrpělivosti nedokázal dlouho pojmenovat, avšak předchozí noci, když ležel ve studené, prázdné a nudné posteli ve své velké, stroze zařízené kajutě, konečně na prchavou chvíli zahlédl, co přesně v něm vyvolává ten nezvyklý neklid.

Po třech dnech strávených s Declanem a Edwinou jednoduše zatoužil po tom, co má Declan. Po tom, co bratr našel s Edwinou – po štěstí a domově.

Dokud to neviděl na vlastní oči, dokud nenahlédl do Declanova nového života, neuvědomoval si, jak hluboce je v jeho duši zakořeněná potřeba a touha po vlastním domově.

Zkrátka řečeno, záviděl Declanovi, co získal, a chtěl pro sebe totéž.

Pochopitelně věděl, co k tomu potřebuje. Ženu. Tu správnou manželku pro džentlmena jeho ražení – a to rozhodně nemohla být žádná temperamentní, nespoutaná žena jako Edwina.

Nevěděl jistě, jaká by jeho žena měla být – zatím nad vyhlídkou na manželství nestrávil moc času –, avšak sám sebe považoval za diplomata, za muže umírněnějšího než Royd a Declan, a jeho žena by mu v tom měla být blízká, nebo tak si to alespoň představoval.

Tak či tak, veškeré jeho plány v tomto ohledu musely teď stranou. Jeho úkol měl přednost.

A pochopitelně právě proto s ním chtěl být co nejdřív hotový.

Odtrhl se od zábradlí a zamířil ke schodům do podpalubí. Prošel na spodní palubu a do své kajuty. Byla to prostorná místnost rozkládající se přes celou šíři zádě a úhledně zařízená vším, co pro pohodlný život na lodi potřeboval.

Sedl si na židli u velkého stolu, otevřel spodní zásuvku napravo a vytáhl svůj nejnovější deník.

Zapisovat si do deníku byl zvyk, který přejal od své matky. V dobách, kdy se plavila po mořích s jeho otcem, si zapisovala události každého jednotlivého dne. Vždycky se našlo něco, co stálo za zaznamenání. Robert její deníky objevil jako chlapec a celé měsíce se od nich neodtrhl. Postřehy o všemožných maličkostech souvisejících s životem na moři, které v nich našel, ho ovlivňovaly dodnes. Vliv, jakým formovaly jeho pohled na život věnovaný plavbě, byl zkrátka nedožrnný.

A tak se do psaní pustil také. Možná až bude mít syny, tak si jeho deníky přečtou a naleznou v nich krásu námořnického života tak jako on v těch matčiných.

Dnes si psal o tom, jak bylo temno, když uvolňovali uvazovací lana a odrazili od přístavní hráze, a o velkém černém rackovi, kterého viděl usazeného na jedné z bójí těsně za ústím přístaviště. Na okamžik se zarazil a pak znovu zaškrábal perem po papíře, zdokumentoval svou nedočkavost pustit se do svěřené mise a dopodrobna se rozepsal o tom, co od něj její dokončení bude vyžadovat. Z jeho pohledu to bylo prosté a jasné: Dostat se do osady Freetown, najít stopu otrokářů, sledovat je do jejich tábora – a poté se vrátit do Londýna i s informací o jeho umístění.

S důrazem udělal poslední tečku za svým zápisem. „Snadné jako hračka.“

Odložil pero a přečetl si, co právě napsal. Mezi tím inkoust na papíře zaschl. Robert ledabyle prolistoval hustě popsané stránky a tu a tam se zastavil u některého zápisu.

Nakonec se ve čtení zarazil a nepřítomně se zahleděl před sebe, jak mu pomalu docházelo, co má přímo před očima. Pohledem bezděky zabloudil k vitríně vestavěné v záďové stěně. Obsahovala zbytek jeho deníků, vyrovnaných jeden vedle druhého na polici.

Záznam jeho života.

A přitom takřka nestál za řeč.

Ne v obecnějším měřítku – ne v tom podstatném.

Pravda, účastnil se mnoha misí, takových, které pro jeho zemi měly skutečný význam. Většinou se jednalo o různé diplomatické cesty. Už od svých prvních let na kapitánském můstku pojal diplomatické mise za své – jako způsob, jak se odlišit od Royda a Declana. Royd byl o dva roky starší a Declan o rok mladší, ale oba bratři byli do morku kosti dobrodruzi, v srdci rození bukanýři. Ani jeden z nich by se takovému popisu nebránil. Naopak, byli pyšní, že je tak ostatní vidí.

Avšak Robert, jako druhý syn, se rozhodl vydat jinou cestou – sice stejně nebezpečnou, nicméně jiným způsobem.

On mohl skončit v žaláři někde v cizině za neúmyslnou urážku pronesenou nad oficiální večeří, zatímco jeho bratry by spíš nachytali při rvačce v nějaké zapadlé uličce.

Robert to uměl se slovy, zatímco oni se uměli ohánět mečem a pěstmi.

Ne že by se jim s mečem v ruce nebo v pěstním souboji nedokázal postavit. Když vyrůstáte s dvěma

dalšími bratry, musíte se za sebe umět poprat – je to otázka přežití mezi sourozenci.

Robert se nad vzpomínkami usmál a pak se po časové ose posunul z minulosti do přítomnosti a nahlédl ještě o kousek dál.

Po chvíli deník zavřel a uschoval ho zpět do zásuvky. Potom se postavil a zamířil na palubu.

Vzhledem k tomu, jak byla jeho dosavadní existence nudná – působila spíš jako přežívání než aktivní život –, možná nebylo na škodu, že jeho nejnovější úkol nepatří k jeho obvyklým diplomatickým povinnostem. Bylo to něco nepatrně jiného, co ho mohlo vytrhnout ze zaběhnutých kolejí, než se začne rozhodovat, jak by měl vypadat zbytek jeho života.

Nová a odlišná výzva, než se postaví čelem k ještě větší.

Když vylezl zpět na palubu, ucítil nápor větru a nastavil osvěžujícímu mořskému vzduchu tvář.

Zhluboka se nadechl a rozhlédl se po vlnách – moře se táhlo donekonečna, tak jako vždycky, a otvíralo mu cestu k budoucnosti.

A tentokrát byla ta cesta vytyčená zcela jasně.

Dopluje do Freetownu, zjistí, co je třeba, vrátí se do Londýna a podá hlášení – a pak se pustí do hledání manželky.

2. KAPITOLA

„Dobré ráno.“ Slečna Aileen Hopkinsová upřela zdvořilý, leč odhodlaný pohled do tváře znuděně vyhlížejícího úředníka, který ji přišel obsloužit k dřevěné přepážce, oddělující veřejnost od vnitřního chodu kanceláře námořního atašé. Kancelář se nacházela v blízkosti hlavního přístavu a fungovala jako hlavní suchozemský kontakt pro muže ze zápa-
doafriické flotily. Flotila křižovala vody na západ od Freetownu a jejím úkolem bylo prosazovat zákony britské vlády zakazující obchod s otroky.

„Ano, slečno?“ Navzdory tomu, že věta končila otazníkem, se v očích muže neobjevil ani náznak zájmu, a totéž se dalo říci o jeho výrazu, který nadále zůstával neosobní a nepatrně nakyslý.

Aileen už měla s podobnými úředníčky dost zkušeností nato, aby se jeho přístupem nenechala zstrašit. „Ráda bych se informovala o svém bratrově, poručíkovi Williamu Hopkinsovi.“ Položila svou černou taštičku na pult, založila si paže na nabíraném živůtku a celkově se ze všech sil snažila působit jako někdo, kdo se nenechá jen tak odbýt.

Úředník na ni zíral a při tom se čím dál víc kabonil. „Hopkins?“ Ohlédl se po dalších dvou úřednících,

kterí se nehýbali od stolů obrácených ke zdi a vcelku přesvědčivě hráli hluché, ačkoli kancelář byla tak malá, že museli slyšet každé slovo. Ani úředník u pultu se ale nenechal jen tak vyvést z míry. „Poslouchej – Joe!“ Když jeden ze sedících úředníků neochotně zvedl hlavu a podíval se jejich směrem, muž u pultu pokračoval: „Hopkins. Není to ten mladík, co se vypařil bůhvíkam?“

Sedící úředník střelil po Aileen rychlým pohledem a přikývl. „Přesně tak. Budou to už tak tři měsíce.“

„Jsem si vědoma, že můj bratr zmizel.“ V rozrušení se zesiloval její přízvuk a její tón nabíral na úsečnosti. „Ráda bych ovšem věděla, proč byl na souši, a ne na palubě *HMS Winchester*.“

„Bohužel, slečno,“ informoval ji první úředník teď už zřetelně rezervovaným tónem, „tento typ informací nejsme oprávněni vám poskytnout.“

Aileen chvíli uvažovala, až nakonec odpověděla: „Mám to chápat tak, že ve skutečnosti víte o nějakém důvodu, kvůli kterému se William – poručík Hopkins – vyločil? Kvůli kterému se nacházel na pevnině, když měl být na moři?“

Úředník se prudce napřímil a vystrčil bradu. „Je mi líto, madam, ale tato kancelář nesmí podávat informace o místu pobytu důstojníků v aktivní službě.“

Aileen netajila svůj úžas. „Dokonce ani tehdy, když zmizeli?“

Aniž se k nim otočil, jeden ze sedících úředníků prohlásil: „Veškeré dotazy týkající se našich operací je třeba směřovat na admiraltu.“

Aileen přimhouřila oči a zavrtila pohled do úředníkovy temene. Když se k ní odmítl otočit, pečlivě

kontrolovaným tónem odvětila: „Pokud vím, admirálita je v Londýně.“

„Správně, slečno,“ souhlasil úředník za přepážkou a věnoval jí bezvýrazný pohled. „Budete se muset optat tam.“

Aileen se odmítala smířit s porážkou. „Ráda bych mluvila s vaším nadřízeným.“

Muž odpověděl bez zaváhání. „Je mi líto, slečno. Ten tu není.“

„A kdy se vrátí?“

„To vám bohužel nepovím, slečno.“

„Nesmíte prozradit, kde se právě nachází?“

„Nikoli, slečno. Jednoduše to nevíme.“ Okamžik si ji prohlížel – možná si všímal, jak se v ní zvedá žluč – a pak dodal: „Bude někde v osadě, slečno. Když budete mít oči otevřené, možná na něho někde narazíte.“

Jazyk ji pálil ostrými slovy, která by mu nejraději vmetla do obličeje – jemu i jeho přítelíčkům, a námořnímu atašé jakbysmet. Optat se na admiraltě? Vždyť ta je na opačné straně světa!

Děkovat jim za pomoc, třeba i sarkasticky, jí připadalo jako ztráta času. Zkrátka to ze sebe nedokázala vypravit.

S vnitřnostmi zmítanými vztekem – vztekem toho nejhoršího druhu, jaký provází mrazivý strach – věnovala úředníkovi naproti sobě kamenný pohled, načež popadla svou taštičku, obrátila se na podpatku a vypochoďovala z kanceláře.

Podpatky jejích kotníčkových bot zvonily na vybledlých prknech přístavní hráze. Rázné kroky ji odnesly pryč z přístaviště a nahoru po schodech jedné

zaprášené uličky. Kráčela rychle, až jí šustily sukně, a stoupala do svahu vstříc ruchu Water Street.

Těsně před ní se ale zastavila a přinutila se zvednout hlavu a pořádně se nadechnout.

Doléhalo na ni lepivé, dusivé horko, ze kterého nebylo úniku.

Ve spáncích jí tepalo počínající bolestí hlavy.

Co teď?

Přijela až z Londýna, rozhodnutá zjistit, kam se Will poděl. Od námořnictva se jí očividně žádné pomoci nedostane... Z úřednickovy reakce se ale přece jenom něco dozvěděla. Will musel mít pro svoje vyložení nějaký dobrý důvod.

Její starší bratři byli také u námořnictva. A jak věděla, oba při nejdělejší příležitosti sloužili na pevnině – vysláni svými nadřízenými na mise, které se daly považovat za tajné.

O tom ale ona ani jejich rodiče – a dokonce ani ostatní bratři – neměli pochopitelně v té době tušení.

Pověřili i Willa nějakým tajným úkolem? Proto se musel vylodit?

„A zůstat na pobřeží tak dlouho, že ho stačili zajmout a odvléct nepřítel?“ uvažovala Aileen nahlas. Po chvíli si nadzvedla sukně a pokračovala ve své cestě na Water Street, nejrušnější tepnu osady. Než si najme drožku, která ji doveze zpět na Tower Hill do jejího hotelu, potřebovala si vyřídit několik nákupů.

Zatímco nakupovala, hlavou jí vířily logické otázky.

Kdo se tu dá považovat za nepřítele?

A jak by to mohla zjistit?

„Dobré ráno, slečno Hopkinsová – vyrazila jste si brzy!“

Aileen zavřela vstupní dveře Penzionu paní Hoytové pro vznešené dámy a obrátila se čelem k jeho majitelce.

Paní Hoytová byla boubelatá bodrá vdova a nenapravitelná klepna, která žila prostřednictvím svých návštěvnic. S náručí plnou čerstvě vypraného povlečení se teď zářivě usmála na Aileen. Svými kudrnatými rudými vlasy a kulatým obličejem vyplnila vstup do svých pokojů po levé straně vstupní haly a naproti společnému salonku.

Aileen už měla paní Hoytovou prokouknutou, a tak zvedla malý svazek balíčků zabalených v hnědém papíře. „Potřebovala jsem si nakoupit psací potřeby. Musím napsat domů.“

Paní Hoytová souhlasně přikývla. „Ovšem, má drahá. A kdybyste chtěla, aby vám nějaký hoch doběhl s dopisy na poštu, jen mi řekněte.“

„Děkuji.“ S neurčitým pokývnutím Aileen prošla kolem ní a zamířila ke schodům.

Její pokoj se nacházel v prvním poschodí. Byla to příjemná rohová místnost, obrácená do ulice oknem zakrytým krajkovými záclonami, které jí dodávaly nádech soukromí. Pod oknem stál jednoduchý dámský stolek se stoličkou, zastrčenou pod jeho deskou. Aileen na něj vyskládala své balíčky i taštičku, nato si stáhla rukavičky, a nakonec si rozepnula lehký kabátek a svlékla si ho. Dokonce i s oknem otevřeným se tu vzduch sotva pohnul.

Vytáhla stoličku a posadila se. Otevřela balíčky, nachystala si papír a inkoust a pak už si nedopřála

ani okamžik otálení a jala se informovat své rodiče, kde je a proč sem přijela.

Byla právě v Londýně na návštěvě u přítelkyně a na starosti neměla nic jiného než užít si radosti sezony, než se zase vrátí k rodičům do Bedfordshiru, když od nich obdržela dopis. Přiložili k němu oficiální sdělení, které jim bylo doručeno z námořního velitelství a v němž stálo, že jejich syn, poručík William Hopkins, zmizel z Freetownu. Prý se předpokládá, že se bez dovolení vzdálil ze služby a vydal se do džungle hledat bohatství.

Její rodiče byli tou novinou pochopitelně zdrceni. Zato Aileen to celé připadalo jako úplný nesmysl. Naznačovat, že by se kterýkoli Hopkins bez dovolení vzdálil ze služby, to bylo směšné! Po čtyři generace srdce mužů v její rodině bila pro námořnictvo. Všichni do jednoho to byli důstojníci a džentlmeni a závazky svého postavení považovali za svaté.

Jako jediná dívka v rodině se čtyřmi dětmi Aileen věděla naprosto přesně, jak její bratři pohlíží na svou službu. A prohlašovat, že Will zahodil svou pozici kvůli nějaké ztřeštěné výpravě do džungle, to bylo zkrátka absurdní.

Avšak protože oba její starší bratři byli v té době na moři se svými flotilami – jeden v Jižním Atlantiku a druhý ve Středomoří – a Aileen jako jediná z rodiny pobývala v Londýně, rodiče ji požádali, zda by se mohla poptat a pokusit se zjistit, co se vlastně děje.

A tak se poslušně dostavila do budovy admirality. Navzdory mnohaleté tradici, která její rodinu pojila

s námořnictvem, byla její návštěva ještě méně uspokojivá než ta, již právě absolvovala ve Freetownské námořní kanceláři.

Nervózní a rozmrzelá, a tou dobou už velice znepokojená – Will byl mladší než ona, takže měla odjakživa potřebu ho chránit –, šla přímo do kanceláří dopravních společností a zamluvila si místo na první lodi, která měla odplouvat do Freetownu. Protože si s sebou do Londýna přivezla dostatek financí, s výdaji si starosti dělat nemusela.

Do Freetownu připlula přede dvěma dny. Během plavby měla dostatek času na plánování. Vzhledem ke svému společenskému postavení a rozvětvené rodině by sice takřka jistě našla nějaké příbuzné, kteří by jí nepochybně poskytli podporu i střechu nad hlavou, zatímco bude pátrat po Willovi, ale raději zvolila obezřetnější postup. Proto si vybrala penzion paní Hoytové umístěný na Tower Hillu, v oblasti obývané místní britskou společností, nicméně pod budovou fary, která tu působila jako jakýsi předěl. Na terasách nad ním už se nacházely domy těch, kteří se dali považovat za místní smetánku.

Aileen neměla čas na formální návštěvy. Jediným účelem jejího pobytu v osadě bylo zjistit, co se přihodilo Willovi – a bude-li to možné, také ho zachránit.

Bylo jí sedmadvacet a měla stejný přirozený sklon k velení jako její bratři, a tak neviděla důvod nevydat se do Freetownu a neudělat, co bude v jejích silách. Byla stejně schopná jako její sourozenci a v tuto chvíli jediná, kdo mohl Willovi pomoci.

Navíc ji hlodalo vědomí, že kdyby nebyla jediným potomkem, který zrovna neměl co na práci a navíc se

čirou náhodou nacházel v Londýně, rodiče by u ní pomoc nikdy nehledali.

Byla koneckonců jenom dívka. Nikdo od ní žádné převratné činy neočekával. Měla spíše zdobit než jednat a nikdo jí nepřipisoval vyšší ambice než uspokojivě se vdát a pečovat o dům svého manžela – s největší pravděpodobností dalšího námořního důstojníka.

Aileen v hloubi duše věděla, že taková budoucnost ji patrně nikdy nečeká. Už jen kvůli své nátuře a tomu nezvyklému svrbění pod kůží – té nutkavé touze po dobrodružství, která ji vyhnala na moře – se na skromnou a pokornou ženušku nehodila.

Se rty zvlněnými nepatrným úsměvem se pustila do psaní. Skromná a pokorná, to byly přídomky, jaké v souvislosti s ní jaktěživ nikdo nepoužil.

Když v dopise vysvětlila své rozhodnutí vydat se do Freetownu a úmysl zjistit, kam se Will poděl, věnovala několik odstavců popisu osady a svého dočasného příbytku, v obou případech s nadějí, že tím ulehčí rodičovským obavám. A poté ve stručnosti nastínila, co se už během svého krátkého pobytu dozvěděla.

Předchozího dne – což byl její první celý den strávený v osadě – propátrala běžné přístavní krčmy, kde se obvykle scházeli námořní důstojníci, protože doufala, že snad narazí na nějaké užitečné informace ještě předtím, než se obrátí na námořní kancelář. Podobné podniky se našly všude, a ačkoli obecně by se Aileen do krčmy nikdy sama neodvážila, v tomto případě jí určitou ochranu poskytovalo spojení rodiny s námořnictvem – a příjmení, které bylo v námořnictvu dobře známé.

Na to se spoléhala, když vstupovala do první krčmy, a přesně jak doufala, našla tam několik starých námořníků, kteří jejího bratra znali a v minulosti s ním poseděli nad nejednou sklenicí piva a vyměnili si s ním nejednu vybájenou historku. Aileen usuzovala, že pokud Willa poslali na pobřeží s úkolem, který se týkal osady, pak by jeho kroky vedly nejprve právě sem.

Pokud se Will vyptával, pak chtěla vědět, čeho se jeho otázky týkaly.

Ve svém odhadu se nemýlila. Podle těch starých mořských vlků se Will krátce před svým zmizením velmi zajímal o dva lidi. Tím prvním byl armádní důstojník jménem Dixon, posádkou ve Fort Thornton, pevnosti tyčící se nad městem na vrcholku Tower Hillu. Už to byla záhada, ovšem Willovým druhým předmětem zájmu byl jakýsi místní kněz, který se v osadě staral o pobožnosti. Will se podle všeho několika obřadů zúčastnil.

Ze všech svých bratrů znala Willa nejlépe a nejsnadněji chápala jeho pohnutky. Pokud se dobrovolně zúčastnil církevního obřadu, musel k tomu mít důvod, který neměl s náboženstvím nic společného.

Aileen zvedla pero a prolétla očima všechno, co zatím napsala. Po chvilce váhání se rozhodla nedávat, že se Willa pokusí zachránit. Nebyl důvod rodiče ještě více rozrušovat. Místo toho raději uzavřela list mnohem nevinnějším zopakováním, že se pokusí vypátrat, kam Will zmizel. A nakonec připojila slib, že se brzy ozve.

Zatímco list vysoušela a poté ho složila a zapečetila, zvažovala své možnosti.

Poté dopis odložila a vzhledla k malým hodinám na krbové římse. Se rty pevně sevřenými se odsunula od stolu a došla k nízké komodě sloužící jako toaletní stolek. V zrcadle nad ní si prohlédla svůj odraz, načež se ušklíbla a pustila se do vytahování vlásenek ze svého účesu.

Přitom uvažovala nad tím, jak ji asi viděli úředníci v kanceláři námořního ataše. Jemná anglická růže s bledou pletí a zdravou barvou ve tvářích. Obličej měla spíše oválný, nos ničím pozoruhodný, čelo široké. Jejím nejhezčím rysem byly jasné, oříškově hnědé oči, velké a rámované dlouhými hnědými řasami, symetricky usazené pod pěkně klenutým obočím. Jiné dámy by se je možná snažily víc zdůraznit, ona se ničím takovým ale příliš nezabývala. Rty měla ucházející – růžové, měkké a plné –, ovšem většinou stisknuté v pevné, pokud ne rovnou neústupné lince nad odhodlanou bradou.

Vlasy měla hezké, avšak v neobvyklém a výrazném měděném odstínu hnědé. Většinou padaly v lesklých vlnách, ale v téhle všudypřítomné vlhkosti se jí kroutily skoro stejně jako paní Hoytové.

Když všechny vlásenky vytahala, odhodlaně se chopila kartáče a s trochou snahy se jí podařilo vlasy rozčesat a opět sepnout do hladkého, upraveného drdolu.

Odložila hřeben a natočila se k zrcadlu bokem, aby si své dílo prohlédla, a pak na sebe do zrcadla přikývla. „To musí stačit.“

Na návštěvu fary určitě.

Narovnala si sukně z bavlny v barvě slonovinové kosti a poté si na jednoduchou bílou blůzku znovu

oblékla kabátek, nicméně kvůli horku si jej nechala rozepnutý. Na zápěstí si zavěsila taštičku, poté sebrala dopis a zamířila ke dveřím.

Od paní Hoytové se dozvěděla, že manželkou anglikánského pastora je jistá paní Hardwicková a že většinu dopolední tráví na faře. Aileen nepochybovala, že paní Hardwicková bude určitě něco vědět o bohoslužbách onoho druhého kněze.

Zarazila se s rukou na klíce a zaváhala. „A pak je tu ještě ten armádní důstojník, Dixon.“ Pokud věděla, Will v armádě žádné přátele neměl.

Chvilku zvažovala, kam jít nejdřív – na faru, nebo do pevnosti? Pak stiskla rty a otevřela dveře.

Nejprve odešla dopis a pak půjde na faru.

Bude postupovat pěkně postupně. Krok za krokem, až nakonec Willa vystopuje.

A pak ho přivede zpět.

Dva dny nato Aileen vyšla z venkovského kostela, v němž místní kněz, jistý Obo Undoto, vedl své bohoslužby. Namáčknutá mezi dvěma dalšími dámami byla unášena vpřed proudem věřících, kteří se poté shromáždili na prašném prostranstvím před kostelem.

Nakonec se vše seběhlo tak, že se paní Hardwickové ani vyptávat nemusela. Když se objevila na faře, našla tam malou sešlost dam, které právě seděly u čaje. Na pozvání paní Hardwickové se ke skupince připojila. Když se odbylo představování, konverzace se stočila zpět k dění v osadě – a dáma jménem paní Hitchcocková se zmínila, že Undotův příští obřad se bude konat v poledne dva dny nato. Později, když Aileen s paní Hitchcockovou z fary odcházela,

optala se jí, kudy se ke kostelu dostane. Starší dáma jí ochotně cestu popsala a ještě k tomu připojila ujištění, že jí obřad jistě bude připadat zábavný.

Když Aileen těsně před polednem vkročila do obdélníkového kostela, musela dlouho hledat, než našla volné místo. Bylo tu tak plno, že ji to ohromilo. V lavicích se mačkali lidé všech ras a všemožných společenských vrstev – Evropané všech národností se shromažďovali převážně vlevo, zatímco domorodci a další příslušníci afrických národností se povětšinou drželi napravo.

Aileenin údiv trval do chvíle, než slyšela dost z Undotovy bohoslužby, aby ocenila její kouzlo. Hromovým, mocným hlasem a s hereckým zápallem přednesl něco, co se mnohem více podobalo jevištnímu představení než tradičnímu náboženskému zážitku. Vzhledem k nedostatku zábavy, kterého si už Aileen stačila v celé osadě povšimnout, nebylo divu, že se tu sešel takový dav. Cokoli bylo lepší než snášet onu všudypřítomnou nudu, již tu mnozí museli nedobrovolně čelit.

Nic z toho nicméně nevysvětlovalo, proč se obřadu zúčastnil i Will. A zřejmě hned několikrát. Aileen věděla nade vší pochybnost, že Undotovo vystoupení by jejímu mladšímu bratrovi nepřipadalo jako dobrý způsob, jak naložit s časem.

Většinu bohoslužby strávila pokukováním po shromážděných a po všem ostatním, co tu bylo k vidění, a hledala jakýkoli náznak vysvětlení, co sem Willa přitáhlo. Nic ale nenašla a tahle záhada zůstávala nerozřešená.

Když se teď pomalu proplétala davem, který se hrnul na nádvoří, všimla si, jak se pryč od kostela nemotorně belhá jakýsi starší muž – prošedivělý

a ošlehaný s pahýlem místo jedné nohy. Pokud byste hledali zosobnění starého mořského vlka, pak by odpovídal dokonale.

A Aileen okamžitě věděla, koho z celé kongregace by Will nejspíš oslovil. Mladšího bratra odjakživa fascinovaly námořnické historky a legendy.

A tak změnila směr a vydala se za starcem. Když ho dostihla, podívala se mu do tváře a zjistila, že mu schází i jedno oko. „Promiňte,“ oslovila ho. „Mohla bych s vámi mluvit?“

Starý námořník se po ní překvapeně ohlédl. Jakmile ale spatřil její tvář a oděv, zarazil se, zdvořile nadzvedl čapku, opřel se o hůl a mírně se poklonil. „Samozřejmě, slečno.“ U vnějších koutků očí se mu objevily vějířky hlubokých vrásek a pomalu si položil čapku zpět na hlavu. „Starý Sampson k vašim službám. Poklábosím si vždycky rád, i když co by dáma jako vy mohla chtít od takového starého psa jako já, to si neumím představit.“

Aileen se na něj usmála. „Vlastně je to úplně jednoduché. Před několika měsíci tady byl můj bratr –“ rukou ukázala ke kostelu, „– a já jsem si celkem jistá, že s vámi musel mluvit. Námořnické historky zbožňuje a vy vypadáte jako někdo, kdo jich má v zásobě spoustu.“

Starý námořník se opřel o hůlku oběma rukama. „Ba, ba.“ Přikývl. „V tom se nepletete. Probrázdil jsem všech sedm moří. A nic mi nedělá větší radost než na ty dny vzpomínat. Ale jak se váš bratr jmenuje?“ Než stačila odpovědět, dodal: „Můžu hrdě prohlásit, že si umím přiřadit jméno ke každému obličejí, který potkám, alespoň u Evropanů.“

Výtečně. Aileenin úsměv se rozšířil. „Jmenuje se William Hopkins. Je to poručík a v současné době slouží u místní flotily.“

„Will Hopkins? Ovšem že si na něj pamatuju. Zajímavý hoch – moje příběhy přímo hltal.“

Aileen se rozzářila. „Já věděla, že by vás oslovil.“

„A jak vám mohu pomoci?“ Sampson povytáhl huňaté obočí. „Mladého Willa jsem už nějakou chvíli neviděl, a abych pravdu řekl, vlastně ani nechápu, proč sem vůbec přišel. Chlapci jako on Undotovy výstupy k utloukání nudy obvykle nepotřebují, protože si najdou dost povyražení v osadě.“

„To si umím představit.“ Jako sestra tří bratrů si o tom skutečně uměla udělat celkem přesný obrázek. „Jenže se zdá, že Will zmizel, a já tu hledám jakoukoli stopu, která by mě k němu dovedla.“ Viděla, jak Sampsonovy oči zvážněly a potemněly. Naklonila hlavu a pozorněji se mu zadívala do obličeje. „Pokud vím, Will se zúčastnil hned několika obřadů.“

„Přesně tak.“ Sampson přikývl, ale najednou vypadal duchem nepřítomný, jako by zmínka o Willově zmizení vyvolala myšlenky na něco úplně jiného. „Přišel sem třikrát.“

„Vzpomínáte si, jestli se po obřadu s někým setkal – třeba s nějakou mladou dámou? Nebo jestli někoho sledoval?“

Sampson zavrtěl hlavou a nepřítomně odpověděl: „Toho jsem si nevšiml. A to sedávám na lavici v zadním rohu, takže mi unikne jen máloco.“

Teď když Aileen vyloučila ty nejpředvídatelnější záminky, došla k závěru, že důvod Willovy účasti na

obřadech – na všech třech – musel mít nějakou souvislost s jeho posláním. Ať už bylo jakékoli.

Ale jakou?

Vzhlédla do Sampsonovy tváře, jen aby zjistila, že už je pozorností znovu plně přítomný a prohlíží si ji s jistou dávkou ustaranosti. „Copak?“ zeptala se.

Námořník se zamračil. „Možná bych vám to neměl říkat, ale Will nebyl jediný, kdo se tu vyptával – byl tu nějaký kapitán se svojí posádkou. Nepatřili k námořnictvu, ale měl jsem takovej dojem, že mají nějaké... pověření, jestli chápete. Ukázali se tu před pár týdny, ptali se na pár lidí – na oficíry –, co prý chodili na Undotovy bohoslužby a pak... zmizeli. Vašeho bratra nejmenovali, ale esli si to vybavuju správně, tak říkali, že mezi těmi zmizelými byli i dva námořní důstojníci.“

Aileen cítila, jak jí poskočilo srdce. „Ten kapitán a jeho posádka – jsou ještě tady?“

Znepokojený pohled v Sampsonových očích se ještě prohloubil. „Ne. Slyšel jsem, že zvedli kotvy dost ve spěchu. Podle někoho měli namířeno do Kapského města, ale jiní, co je viděli odplouvat, tvrdí, že vyrazili se spuštěnými plachtami a z ústí zamířili na sever.“

Sampson chvíli pátral v jejích očích a pak se napřímil. „Promiňte mi tu neomalenost, slečno, ale ten kapitán Frobisher vypadal jako ostrý chlapík a on i jeho posádka věděli moc dobře, co dělají. Přihrnuli se sem s otázkami na lidi, co zmizeli, a něco určitě zjistili – něco, co je odsud rychle vyhnalo, podle mě zpátky do Londýna.“

Sampson se rychle rozhlédl, pak se k ní naklonil blíž a ztišil hlas. „Pravda je, že v osadě se vážně děje něco

moc podezřelého. Vypadá to, že zmizelo víc lidí než jen pár důstojníků. Ale ať za tím vězí cokoli, musí to být něco tak nebezpečného, že to přimělo k opatrnosti i někoho, jako je Frobisher. To si musíte vzít k srdci. Když se budete dál vyptávat na ty, co zmizeli, mohla byste se sama stát jednou z nich.“ S tím se odtáhl a pohlédl jí do tváře. „Dejte na mě, slečno, měla byste to přenechat těm, kdo jsou na podobné věci vycvičení.“

Představa, že navzdory veškerému zdání někdo – patrně někdo pověřený z Londýna – po všech pohřešovaných včetně Willa pátrá, přinášela Aileen neměrnou úlevu.

Nicméně ten někdo – ať to byl kdokoli – tady teď nebyl, kdežto ona ano.

A po Willovi pořád nebylo ani stopy.

Zatímco nad tím vším uvažovala, nespouštěla oči ze Sampsona. Znepokojení z jeho očí nemizelo. Aileen se nadýchla, na chvíličku zaváhala, a pak muži pokývla. „Děkuji za varování, pane Sampsoně. Nebojte se, budu je mít na paměti.“

Nemusela mu už vykládat, že teď když se dozvěděla, že Will skutečně zmizel při plnění nějakého úkolu a že není jediný, kdo se pohřešuje, byla o to odhodlanější ztraceného bratra nalézt, a bude-li to možné, také ho zachránit.

Tím prvním logickým krokem bylo dozvědět se víc o úkolu, jímž byl Will pověřen.

Kromě účasti na Undotových obřadech byl jedinou další zvláštností v jeho chování předtím, než zmizel, zájem o Dixona, armádního důstojníka posádkou v pevnosti.

Vzhledem k odvěké rivalitě mezi armádou a námořnictvem musel Willův zájem o Dixona být čistě pracovní – a tudíž souviset s jeho úkolem. Podle všeho Dixona navštívil, což z Dixona dělalo dalšího člověka, s nímž by si měla promluvit i ona.

S narůstající nadějí, že získá nové informace o povaze Willova úkolu, se dotrmácela posledním úsekem cesty vedoucí k otevřeným branám pevnosti a ke strážnici, která stála po straně vstupu, přilepená k hradbám.

Když dosáhla širokého prostranství před branami, na chvíli se zastavila a ohlédla zpět. Pevnost usazená na úplném vršku kopce nad přístavem skýtala strhující pohled na osadu, lodě namačkané před doky a široou modrou rozlohu ústí řeky v dálce. Aileen si dopřála celou minutu, aby si ten pohled vychutnala.

Od jejího rozhovoru se Sampsonem před Undotovou kaplí uběhly tři dny. A celou tu dobu se u ní střídala odhodlaná činnost s váhavostí. Váhavostí, protože se jí do mysli vkrádaly dotěrné pochybnosti, že možná Sampson měl pravdu a že by sobě i své rodině nejvíc prospěla tím, kdyby se svého snažení vzdala a počkala, až se jí ozvou z povolaných míst...

Ovšem pokaždé, když se dostala k onomu čekání na zprávu z „povolaných míst“, její myšlenky se najednou zarazily a za žádnou cenu už se v nich nedokázala pohnout dál.

Zkrátka pro ni nepřicházelo v úvahu čekat na to, až Willa zachrání někdo jiný – obzvlášť ne nikdo s oficiálním pověřením.

Ve své činnosti postupovala praktičtěji. Vrátila se do hostinců, které už navštívila předtím, a pokusila

se zjistit víc o Dixonovi. Byla totiž přesvědčená, že čím víc se o něm dozví, než mu stane tvář v tvář, v tím lepší bude pozici.

Tento směr se bohužel ukázal jako slepá ulička. Ne nadarmo ji udivilo, že by se Will mohl znát s armádním důstojníkem, a ze stejných důvodů o něm nevěděli mnoho ani ti, s nimiž Will v hostincích popíjel.

Dozvěděla se tedy jediné to, že Dixon sídlí ve Fort Thornton.

A tak tu teď byla.

Odvrátila se od vyhlídky, překonala několik posledních metrů, které ji dělily od strážnice a dvojice strážníků středního věku, kteří vedle ní v pohovu stáli na slunci.

Jakmile se k nim přiblížila, oba se propnuli do pozoru a zdvořile se prsty dotkli krempy svých klobouků.

„Slečno,“ pozdravil ji mladší s pokývnutím.

„Madam,“ řekl starší a ještě víc se napřímil. Aileen se před nimi zastavila a věnovala jim úsměv. „Dobrý den. Ráda bych mluvila s důstojníkem jménem Dixon. Měl by tu sloužit.“

Oba strážníci se na ni podívali a pak, k jejímu překvapení, si vyměnili kradmý pohled.

Starší se pak podíval zpět na ni. „Obávám se, madam, že to nepůjde.“

Udiveně zamrkala.

Než ale dokázala formulovat vhodnou odpověď, mladší strážník vyhrkl: „Víte, on tu není. Říká se, že odešel do džungle hledat bohatství.“

Starší ho zpražil pohledem. „Nevěř všemu, co slyšíš. A už vůbec to nevykládej na potkání.“ Když se

obrátil zpět k Aileen, řekl: „Kapitán Dixon tu byl – a měl by tu být stále –, ale před několika měsíci zmizel a od té doby ho nikdo neviděl ani o něm neslyšel.“

„Jednoduše se vypařil?“ Aileen jen s úsilím potlačovala ohromení a snažila se nedat na sobě nic znát.

Starší strážník se nicméně znepokojeně zamračil. „Proč jste si s ním přála mluvit, madam?“

Nebojácně pohlédla do jeho pronikavých očí. Nenapadal ji žádný důvod, proč by měla lhát. „Domnívám se, že sem za kapitánem Dixonem přišel můj bratr. Před několika měsíci – přibližně před třemi.“

„Na to si vzpomínám!“ rozzářil se mladší strážník. „Divil jsem se, že by jeden z těch námořnických mize-totíž, důstojníků, chtěl mluvit s někým z našich.“

„Takže můj bratr se s Dixonem setkal?“

Mladší muž důrazně zavrtěl hlavou. „Kdepak. Tou dobou byl Dixon už pryč. Zmizel tak pět týdnů předtím. Vzpomínám si, že přesně to jsme vašemu bratrovi řekli. Vlastně jsme si o tom docela dlouze vykládali. O tom, co by za tím asi mohlo být, že Dixon tak najednou zmizel.“

Starší strážník si ji pozorně prohlížel. „Proč se na Dixona – a na to, kvůli čemu ho sháněl – nezeptáte bratra, až se flotila vrátí? Řekl bych, že do týdne budou zpátky.“

Aileen se mu podívala do očí a sešpulila rty. „To bych udělala, kdyby to bylo možné. Jenže můj bratr je také nezvěstný.“

„Panenko skákává!“ Mladík vyvalil oči. „Co se to jen děje?“

Starší strážník přimhouřil na mladšího oči. „Už jsem ti to říkal. Nevím, co se děje, ale určitě je to něco jiného, než jak to vypadá.“

O týden později k večeru si Aileen přehodila šál přes ramena a vydala se z penzionu na procházku do veřejných zahrad za farou. Tuto malou oázu civilizovaného klidu objevila před šesti dny v krátké uličce, do níž se odbočovalo jen pár kroků za penzionem, a od té doby se tam ráda uchylovala, když potřebovala přemýšlet.

Když se slunce blížilo k západnímu horizontu, od přístavu a ústí řeky se často zvedal chladivý větřík, který jemně ovíval svah kopce a po dusivém a lepi-vém dni osvěžoval a občerstvoval vzduch.

Aileen teď kráčela po cestě vysypané jemným šterkem a mířila přímo ke své oblíbené lavičce. Ta se nacházela pod rozložitými větvemi vysokého stinného stromu a jako obvykle i tentokrát byla prázdná. Aileen v zahradách potkávala jen málo lidí a povětšinou pouze chůvy s jejich svěřenci. A ti byli v tuto dobu zaměstnaní jinde a něčím jiným.

Mezi listy starého stromu visely dlouhé hnědé tobolky, nyní už seschlé, a v lehkých závanech větru přidávaly své tiché šelestění k večernímu chóru. Aileen měla pocit, jako by ji to nyní už dobře známé ševlení vítalo. Posadila se a nechala jemný šál spadnout na lokty, aby si lépe mohla vychutnat dotek chladivého vzduchu na kůži.

Pohledem přelétla úzký pruh zahrady pod sebou a zahlédla jen jediný pár, který navíc už mířil domů. Vyprovázela je pohledem a pak zvedla oči k širší

vyhlídce na přístav s jeho loďmi a ústí řeky za ním. Ze svého místa dohlédla dokonce až na protější pobřeží, tak vzdálené, že vypadalo jako pouhý tmavozelený pruh běžící souběžně s vodní hladinou.

Byla to naprosto cizí země.

To si Aileen sama pro sebe opakovala. Říkala si, že není žádný div, že nalézt jakoukoli stopu po Willovi měsíce poté, co zmizel, nebude snadné. A co víc, že pokud nějaké stopy existují, pak nebude jednoduché je odhalit.

Ve snaze se jich dopátrat absolvovala ještě další dvě Undotovy pobožnosti. Obě strávila pečlivým pozorováním, hledáním sebemenšího náznaku, který by jí prozradil, co sem Willa přivedlo – zoufalou snahou najít cokoli, co by jí poodhalilo bratrovy pohnutky. Nicméně kromě mírného zneklidnění nad obsahem pobožností se nedozvěděla nic víc.

Opět mluvila se Sampsonem, ale možná i vzhledem k jeho předchozím obavám se jí od něj ani tentokrát žádného povzbuzení nedostalo.

Jeho chování jen přiživilo Aileeninu narůstající sklíčenost.

Očekávala, že touhle dobou už zjistí alespoň *něco*.

A tak teď seděla pod tím mohutným stromem a dotíraly na ni chmury. Ale místo aby se jim poddávala, zaměřila se na výjev před sebou. Ústím řeky teď k přístavu ladně klouzala loď s elegantním trupem a třemi vysokými stěžni. Dokonce i z takové dálky Aileen rozeznala maličké postavy námořníků, jak šplhají vysoko v lanoví a svinují neobvyklé množství plachet.

Pohled na loď ji uchvátil. Zatímco ji sledovala, loď hladce proklouzla kolem ústí přístaviště a pokračovala

dál proti proudu řeky, stále se značným odstupem od břehu.

Aileen uvažovala, proč asi nezamířila do přístavu. Pokud věděla, na březích řeky už žádná jiná osada neležela – a zcela jistě ne tak velká, aby k ní taková loď mohla doplout.

Dál sledovala její vznešenou cestu. Dívat se na ni ji zvláštním způsobem uklidňovalo.

Díky neutuchající posedlosti svých bratrů byla velice dobře obeznámená s nejnovějšími konstrukcemi plachetních lodí. A měla pocit, jako by v ostré přídi lodi mířící proti proudu řeky rozpoznala charakteristický tvar nových lodí, které vycházely z aberdeenských loděnic. Začalo se jim říkat klipry a při plavbě pod plnými plachtami – k níž byly koneckonců určené – se jim příd' zvedala a zdálo se, jako by štípala vlny.

Aileen si představila, jak rychle by asi plula loď před ní, kdyby se všechny plachty, které na ní viděla, nastavily dobrému větru.

Určitě by letěla.

Will by z toho byl nadšený.

„A jednou *bude*.“ V duchu si vyčinila, protože nechtěně nechala vyplout na povrch jednu ze svých nejhlubších obav.

Se strachem je nejlepší vypořádat se tak, že se mu postavíte. Do toho se jí nechtělo, ale přesto se přiměla připustit si nemyslitelné.

A stejně tomu nemohla uvěřit. *Will není mrtvý.*

Zmizel, ale někde je, a stále žije.

Muselo být možné ho nalézt. A to znamenalo, že ho lze i zachránit.

Ona se o to postará.

Nikdy Willa neopustí – nemohla by.

Loď, kterou pozorovala, konečně stočila příď k pobřeží. Urazila ještě krátkou vzdálenost a pak zakotvila v zátočině o dva zálivy na východ od přístavu.

Aileen uvažovala, proč se kapitán přístavu obloukem vyhnul. „Možná že tu kotví jen na noc, anebo chtějí pouze nabrat vodu.“

Tak či tak Aileen usoudila, že už viděla dost. Teď se musela zabývat naléhavějšími věcmi.

Vytěsnila pohled před sebou a obrátila myšlenky do nitra. Tvrdošíjně si – snad posté – zopakovala všechno, co se už dozvěděla. Teď když přišla na to, proč Will hledal Dixona – protože Dixon zmizel a Will chtěl zjistit víc –, zbývalo rozřešit hádanku, proč se Will účastnil Undotových bohoslužeb.

Usoudila, že je to vcelku jasné znamení. Buď se během pobožností dělo něco, čeho si Will všiml, ale jí to zatím unikalo, anebo...

Žádná jiná možnost jí ale na mysl nepřicházela.

Zamračeně obrátila pozornost zpět ke svému okolí a uvědomila si, že se stmívá. V tropech noc přicházela s nelítostnou konečností a překvapivou rychlostí – jako opona padající na jeviště.

Aileen se zvedla z lavičky. Se západem slunce se začínalo rychle ochlazovat. Přehodila si šál přes ramena a rychlou chůzí vyrazila do uličky, pak na hlavní ulici a zpět k penzionu paní Hoytové.

Když vstoupila do uličky, zbystřila smysly. Čistě ze zvyku. Neočekávala, že by v této části osady narazila na potíže.

Když nicméně vstoupila do ulice poblíž fary, poznala, že s nastalou tmou se atmosféra v osadě změnila.

Nešlo pouze o to, že se ztratilo světlo. Potemnělo to tu celé.

Aileen vykročila po nerovném kamenitém chodníku k penzionu. Před vchodem už plála světla a přes závěsy v salonku proudila ven přívětivá záře.

Pak Aileen málem zakopla, když její mysl poskládala poslední myšlenky. Zarazila se a upřela nepřítomný pohled před sebe v náhlém uvědomění...

„Možná jsem hledala na správném místě, ale v *nesprávnou dobu*,“ vydechla, když se jí všechny možnosti poskládaly v hlavě.

Na tomto místě – stejně jako na kterémkoli jiném drsném a nebezpečném místě, kde číhají dravci – se s denní dobou naprosto měnilo i to, co pozorovatel viděl.

Aileen spadl kámen ze srdce. Vykročila pevnějším, rozhodnějším a odhodlanějším krokem.

Undota sledovala přes den. Proto se k jeho kostelu musela vydat i večer a v noci.

Skutečné zlo koneckonců kráčí tmou.

3. KAPITOLA

Robert vystoupil z člunu *Trojzubce* na vratké molo poskládané ze starých stěžňů svázaných k sobě šlahouny popínavých rostlin. Lepší než brodit se vlnami, usoudil, a zcela jistě vhodnější k rychlému provedení jeho plánu než vplout přímo do přístavu.

Noc padla už před několika hodinami, rychle a nečekaně, jak bylo v těchto zeměpisných šířkách typické. Tou dobou už byl *Trojzubec* na místě, Robert nicméně záměrně otálel a čekal, dokud podvečerní ruch v přístavišti nepoleví, a teprve poté přirazil k pobřeží.

Pátravým pohledem prozkoumal temnotu za pásem světlého písku, jejich přistání nicméně přihlíželo jen minimum svědků – stařec, který seděl schoulený s lahví v ruce před rozpadlou chatrčí, mladík usazený na stoličce a mračící se nad změtí sítí, několik žen a dětí, co se jako duchové míhaly ve stínech. A nikdo z nich lodi nevěnoval nijak zvláštní pozornost.

Nepochybně všichni věděli, že není příliš rozumné nepokrytě zírat na ten typ lidí, co se tu právě vylo-dili – na bělochy, kteří na břeh vystoupili pod rouškou tmy a daleko od světla osady.

Robert a čtyři muži, které si osobně vybral, si mezi sebou vyměnili několik tlumených slov a poté si na ramena hodili vaky a rychle a tiše opustili molo, které očividně patřilo k malé rybářské vesnici krčící se v zátočině širokého zálivu, který ležel o něco dál na východ od zátoky Kroo a hlavního freetownského přístavu.

Robert vedl skupinku po pásu hlubokého písku. Zastavil se na místě, kde písek ustupoval pevnější půdě a stíny hustých palm skýtal nejlepši úkryt, a počkal na své muže.

Jak se k němu plahočili, podíval se za ně na člun, který se jim pomalu vzdaloval z dohledu a na nízkých vlnách odplouval zpět k lodi. *Trojzubec* samotný byl temným, poněkud neurčitým stínem, který jako by se vznášel a lehce míhal na tmavé vodní hladině dál v zátoce.

Čtyři muži ho dostihli a on jim pokývl hlavou na znamení, ať ho následují. Pak si urovnal vak na ramenou a zamířil k osadě.

Volil cestu, jaká se nabízela, podle potřeby uhýbal tím či oním směrem a vytrvale vedl muže na západ skrz chudinskou čtvrť porůznu naskládaných, nahrubo stlučených obydlí, která roubila osadu jako krajka na dámské spodniče.

Všechny důstojníky zanechal na palubě. Nedomáčkali by splynout s populací Freetownu tak lehce a nenápadně jako čtyři muži, které si vedl s sebou. Benson, Harris, Fuller a Coleman byli námořníci, prostí, leč zkušení námořníci, kteří mohli jakýmkoli přístavním městem projít naprosto bez povšimnutí. Všichni čtyři měli navíc dostatek zkušeností z boje,

a to jak na palubě, tak na souši. Pro splnění úkolu, který je čekal, měli tudíž ty nejlepší předpoklady.

Jordanu Latimerovi, jeho prvnímu lodnímu důstojníkovi, se Robertovo rozhodnutí nelíbilo, a nadšeně se na ně netvářili ani navigátor Hurley a kormidelník Miller, ale všichni tři drželi jazyk za zuby. Obvykle s ním na pobřeží vyraželi oni. A skutečnost, že si tentokrát za svůj doprovod zvolil někoho jiného, jenom dokládala, nakolik se nová mise liší od všech předchozích – které se nezhledka odehrávaly hlavně v přijímacích salonech a tanečních sálech.

Důstojníky pověřil správou lodi s tím, že mají být kdykoli připraveni k vyplutí. Jakmile se člun vrátí na loď, měli se nechat odlivem vynést dál na otevřenou vodu a poté zakotvit tam, odkud dalekohledem snadno dohlédnou na vratké molo, ale přitom dají svou pozici jasně najevo, že nemají v úmyslu nikoho napadnout ani ohrozit.

Robert se na okamžik zastavil a ohlédl – aby se přesvědčil, zda člun už vytahují z vody a *Trojzubec* je znovu v pohybu –, avšak ve výhledu mu bránily palmy lemující pobřeží a černé obrysy vesnických domků se střapatými střechami z palmových listů.

Jeho muži šli pomalu za ním, a tak se Robert obrátil a pod rouškou tmy pokračoval v cestě.

Ve Freetownu už byl. Jeho rozložení si vybavoval pouze matně, ale dostatečně, a Declan s Edwinou strávili dlouhé hodiny tím, že mu dopodrobna popsali jednotlivé čtvrti v jejich současné podobě. Takže ačkoli mu chyběla jakákoli přesná mapa, měl vcelku jasnou představu o směru a navíc ho vytrvale

přitahoval pulsující tep mnoha těl stěsnaných na malém prostoru, fungující jako střelka kompasu.

Do vnitřního osídlení – části vytyčené rozeznatelnými ulicemi, byť jejich povrch tvořila jen udusaná hlína – vstoupili z východu a postupovali dál k okraji obchodní čtvrti. Ta ležela mezi Water Street a pobřežím a sdružovaly se v ní veškeré obchody, drobná skladiště i hostince a krčmy obsluhující všechny možné druhy cestovatelů.

Robert se zarazil uprostřed tmavé ulice vedoucí v jednom směru k Water Street a v druhém k přístavištím sloužícím místní rybářské flotile. Rozhlédl se a pak se podíval po svých lidech. „Pojďme se poohlédnout po hostinci – třeba po nějakém, co ubytovává kupce. Hlavně aby nebyl daleko odtud. Setkáme se tu znovu přibližně za deset minut.“

S přikývnutím se muži rozešli a každý zamířil do jiné uličky. Robert pokračoval po Water Street, tam ale nenašel nic kromě obchodů a kanceláří.

Právě se vracel k místu, kde se oddělil od svých mužů, když z uličky na straně Water Street vzdálenější od přístaviště rychlým krokem vyšel Benson.

Srovnal krok s Robertem. „Kousek odsud tímhle směrem je pěkný malý hostinec, kap-pane.“ Hlavou kývl k uličce, z níž právě vyšel. „To by mohlo být přesně pro nás.“

Robert se zastavil. „Tak uvidíme, s čím se vrátí ostatní.“

Postupně se přiloudali ostatní tři. Harris našel jiný hostinec, ale nebyl si moc jistý jeho úrovní. „Připadá mi to tam trochu špinavé a podezřelé. My máme působit důvěryhodně, ne?“

Robert přikývl a pokývl hlavou k uličce. „Pojďme si prohlédnout to místo, co našel Benson.“

Jak se ukázalo, Bensonův objev se pro jejich potřeby hodil dokonale. Hostinec stál jen pár kroků od ulice navazující na Water Street, byl malý a nenápadný a manželé, kteří ho vedli, očividně usilovali o bezpečí a úctyhodnost, a proto svým hostům poskytovali i jistou dávku soukromí.

Robert se zde ubytoval jako obchodník, který si osadu přijel obhlédnout, aby zjistil, jaké zboží by se odsud dalo vyvážet do Evropy a Ameriky, a pronajal si tři středně velké pokoje – jeden pro sebe a dva pro své muže.

Ti moc dobře věděli, jak se vpravit do vedlejších rolí, které jim přidělil: zdvořile pokynuli hlavou hostinské a nabídku hostinského, že jim odnosi zavazadla do pokojů, odmítli s nenucenými díky.

Poté, co Robert ujistil hostinskou, že ji v tak pozdní hodinu nebudou zatěžovat přípravou večere, přijal od jejího manžela rozsvícenou lucernu a vystoupal po vydrhnutých dřevěných schodech za svými muži.

Jeho pokoj byl čistý a upravený, postel o něco málo pevnější než lehátko, s pěkným povlečením a jemnou sítkou uchycenou na kovovém kroužku a rozprostřenou nad bohatě vycpanou matrací. Vybavení pokoje doplňoval jednoduchý stůl a jedna židle s rovnou opěrkou. Robert si rychle vybalil těch několik kousků oblečení a dalších věcí, které si s sebou přinesl, a hodil námořnický pytel na dno úzké almary.

Poté, co probral svoje možnosti s Declanem a Edwinou, se rozhodl vyhnout se přístavu a dojít do osady pěšky a následně se uvést pod falešným jménem

a s důvodem návštěvy, který by ho uchránil před pozorností veškerých místních úřadů – díky kterému by jim v podstatě ani nepřišel na oči. A místní společnosti jakbysmet.

Declan tu byl před několika málo týdny a příliš mnoho lidí by si všimlo jejich podoby. Robert měl tmavší vlasy než Declan a poněkud ostřejší rysy, ale oba měly modré oči a fyzicky si byli podobní v mnoha ohledech, takže Edwina prohlašovala, že pokud v něm usedlíci Freetownu nepoznají rovnou *Robert*a Frobisher, pak si ho zcela jistě alespoň spojí s jeho rodinou.

Zatímco Declan mohl svou návštěvu ve Freetownu snadno vysvětlit svou svatební cestou a nikdo se nad tím nepozastavil, kdyby se tu zničehonic pouhé dva měsíce nato objevil druhý Frobisher, u kohokoli napojeného na vyšší místa by to vyvolalo... přinejmenším nervozitu.

Robertovi naštěstí nebylo proti mysli pohybovat se ve společensky nižším prostředí, než do jakého se při svých úkolech obvykle dostával. Když se vydával za kupce, nemusel nikoho navštěvovat, nemusel si hrát na džentlmena/diplomata/kapitána – nemusel se zkrátka zabývat všemi těmi nutnými zdvořilostmi. Mohl se plně soustředit na svůj úkol – okamžitě se pustit do pátrání po otrokářích, nalézt jejich tábor a co nejdříve se vrátit do Anglie.

A proto jakmile se ubytoval, zamířil zpátky do přízemí. Před východem z hostince na něj čekali jeho muži. A na jeho kývnutí všichni vyšli ven.

Robert se zastavil pod úzkým přístřeškem, který se táhl podél celého průčelí hostince. Vyhlédl do tmy, zaposlouchal se do vzdálených, nicméně ryčných

zvuků vycházejících nepochybně z přístavních hospod, rychle se zorientoval a pak odvrátil zrak od přístaviště a zadíval se směrem k teď už převážně tichým ulicím, vinoucím se po svazích Tower Hillu.

Odtamtud žádný hluk nepřicházel.

„Je čas se tu porozhlédnout.“ S nepatrným úsměvem se ohlédl po svých lidech a kývl směrem k tišší části osady. „Pojďme se projít.“ V tuto večerní hodinu mohli vyjít přímo k Fort Thornton a poté sestoupit zpátky a projít po Water Street středem obchodní čtvrti.

V rozptýlené formaci vyšli do uličky a napojili se na Water Street. Tu přešli napříč a pustili se po úbočí do rezidentních ulic nad ní, tlumeně osvětlených poblikávajícími lucernami.

Nevyrazili si nadýchat se čerstvého vzduchu. Všichni se pečlivě rozhlíželi po ulicích, všímali si důležitých ukazatelů a čas od času se obrátili a zadívali na osadu a přístaviště v údolí. Robert se lou dal mezi ostatními s rukama vraženými v kapsách. „Přístav si necháme až na konec.“

Tam totiž hrozilo nejvíc, že by někdo mohl Roberta – nebo i některého z jeho mužů – poznat. Ale než tam dojdou, většina těch dostatečně střízlivých natolik, aby mohli důvěřovat svým očím, bude už dávno zpátky na svých kavalcích, a s tím zbytkem si nebudou muset dělat starosti.

Když se přiblížili k pevnosti, shluku budov krčící se za dřevěnou palisádou, drželi se ve stínech, aby na sebe neupozornili hlídky stojící na stráž v osvětleném prostoru před bránou.

„Jak chtějí někoho vidět se vším tím světlem kolem sebe, to mi tedy povězte,“ zamručel Coleman.

„To oni někoho uvidí,“ odvětil Fuller. „Jenže to už bude pozdě na to, aby se zachránili.“

Robertovi nad těmi jízlivými poznámkami zacukalo v koutcích. Přestože jeho společníci nepatřili k námořnictvu, sdíleli s námořníky pohrdání těmi, kdo sloužili na pevnině.

Když scházeli zpátky k přístavu, Robert se s uspokojením ohlédl za uplynulým dnem. Než ulehnu do postele, budou schopni vyznat se v osadě natolik, aby jim to nebránilo ve splnění mise.

A aby se hned ráno pustili do vyšetřování.

Hostinec jim poskytne bezpečnou základnu. Undotův kostel a krčma, v níž měli zastihnout starého námořníka Sampsona, se nacházely o něco výš na opačné straně kopce – od hostince co by kamenem dohodil. Slumy, v nichž žila kněžka Lashoria, ležely ve stejném směru, jenom o něco dál od středu osady.

Zatímco kráčeli po Water Street a cestou si všímali obchodů a kanceláří, Robert uvažoval o kontaktech, které se mu nabízely – Lashoria, Sampson a Babington. Z těch tří se zdráhal oslovit zejména Babingtona. Znal ho lépe než Declan. Jejich cesty se proťaly už několikrát. Babington byl schopný vyjednávač, tím spíš, že navenek vůbec nepůsobil agresivně – podobně jako Robert. Podle Robertova názoru byl Babington nedoceněný svou vlastní rodinou. V téhle džungli plýtlval schopnostmi, v podstatě jen na to, aby dělal chůvu Macauleymu – který žádnou pomoc nepotřeboval a rozhodně ji odmítal přijmout.

Z Babingtona by se mohl vyklubat cenný spojenec, nicméně pokusit se ho zverbovat se mohlo stejně tak dobře ukázat jako velká chyba. To záviselo na tom,

na kterou stranu hraje. Robert mu nehodlal prozradit žádné podstatnější detaily své mise – například domněnku, že mizení lidí souvisí s těžbou diamantů –, dokud si nebude jistý, jaké jsou Babingtonovy skutečné pohnutky.

Vzhledem k tomu, že jednání s Babingtonem nemuselo probíhat přímočaře, se Robert rozhodl nejprve promluvit se Sampsonem. Vyzpovídat Lashoriu by podle Declana a Edwiny bylo nejlepší večer, a tak zahájí den rozhovorem se Sampsonem a uvidí, kam ho to nasměřuje.

V zamyšlení nesledoval, jakým směrem se jeho muži vydali, a mechanicky je následoval. Teď když se znovu zaměřil na své okolí, zjistil, že už obešli celou čtvrt' a došli až na konec doků.

Muži se zastavili nad schodištěm vedoucím k hrázi. Ohlédli se po něm, jestli jde za nimi.

Po levici doky přecházely v hlavní přístav. Nikde v dohledu Robert neviděl žádnou fregatu námořnictva, ale jeho pozornost upoutala dlouhá řada kupckých lodí, které se lehce pohupovaly na mírných vlnách. „Podél přístavu nepůjdeme.“

To by bylo příliš nebezpečné. Příliš mnoho kupců znalo jeho tvář.

Přelétl pohledem hlavní přístavní hráz v dálce a řadu budov před ní. Většinou se jednalo o vládní kanceláře nebo úřady, mezi nimi například sídlo vedoucího přístavu. Z uliček vybíhajících od přístavu sem doléhaly slabnoucí zvuky hospodských radovánek. Přímo u vody žádné krčmy nebyly.

Robert se pustil dolů po schodech. „Projdeme na konec přístaviště. Do našeho hostince se můžeme vrátit odtamtud.“

A zítra se Robert pustí po stopě obchodníků s otroky. Čím dřív to udělá, tím dřív najde jejich tábor a tím dřív se bude moci vrátit do Londýna a věnovat se další výzvě: hledání manželky.

Patrně to tak platilo pro většinu mužů, ale něco v něm se už jen pomýšlení na posledně jmenovaný úkol instinktivně vzpíralo. Avšak zatímco dlouhým krokem krácel nocí prosycenou vlhkostí a solí, zjišťoval, že nějaká malá část jeho mysli už opatrně sonduje a kreslí mu první mlhavé črty ideální manželky.

Následujícího rána po svém náhlém prozření, že pokud chce přijít na kloub nekalostem, které se v osadě dějí, nemůže Undota sledovat přes den, ale musí si na něj počíhat v noci, stála Aileen ve svém pokoji a prohlížela si věci rozložené na chintzovém přehozu.

Nejprve přišlo na řadu oblečení. Většinu svých oděvů ponechala u své přítelkyně na Russell Street, a tak teď měla omezený výběr. Mezi zamluvením cesty a odplutím z Londýna měla nicméně dostatek času na zakoupení čtyř jednoduchých kompletů – sukní s ladíci kabátky – z lehké bavlny. Modistky teprve začínaly s přípravou podobných oděvů na anglické léto, takže ji stály nemalý peníz, po příjezdu do osady však svoji prozíravost nejednou ocenila.

Nejvhodnějším oděvem pro noční výpravu se zdál být komplet z tmavomodrého kepru. Původně byl sice určený pro nošení s blůzou v barvě slonové kosti, ale Aileen si k němu koupila hedvábnou blůzu ve stejném odstínu modré, protože ji napadlo, že se třeba bude muset vydávat za vdovu.

K této lsti se zatím uchýlit nemusela, ale tím pádem jí zbýval komplet v tmavé barvě, který si zatím nevzala na sebe. Nepolevující žár horkých dní ji od nošení tmavších odstínů odrazoval.

„S kloboukem a závojem...“ Ušklíbala se a ohlédla se k sekretáři, na němž si hověl její jediný klobouk, slamák ve venkovském stylu. Nakrčila nos. „Naprosťo nevhodné.“

V jedné postranní uličce u Water Street ale zahlédla zastrčený kloboučnický obchůdek. Ještě jednou se podívala na oblečení, které si na posteli rozložila, a pak na to, které měla na sobě – další komplet sukně a kabátku v jemně citrónově žluté barvě, doplněný blůzkou ve smetanové barvě. Klobouk ani tmavší oblečení nebude do večera potřebovat. Pokud se jí do odpoledne podaří uskutečnit, co si předsevzala, pak jí zbude dostatek času na návštěvu u kloboučníka, aby si tam vybrala nějaký vhodnější kousek. „A k němu širokou černou sítku na závoj.“

Byla si jistá, že každý kloboučník má dostatek černé sítky neustále v zásobě. Pohrůb se v osadě koná jistě víc než dost.

Když si zvolila oblečení a pokrývku hlavy, obrátila se k otevřeným kufrům, našla rukavičky a zjistila, že si mezi ně přibalila i jeden středně dlouhý černý pár. „Ideální.“ Pak si nadzdvihla sukně a prohlédla si svoje zaprášené polobotky. „Na noční slídění budou stačit bohatě.“

Pustila sukni a látku si uhladila. Pokud šlo o oblečení, měla již všechno, co potřebovala.

„A teď – vybavení.“ Sáhla do jednoho z kufrů, pod oblečení na úplné dno a vytáhla cosi, co vypadalo

jako šperkovnice, a hedvábné pouzdro podobné těm, v nichž ženy nosily uschované perly.

Došla ke stolku a oba předměty na něj položila. S lehkým úsměvem se posadila na stoličku, šperkovnici otevřela a prohlédla si malou pistoli americké výroby, kterou dostala od nejstaršího bratra ke svým posledním narozeninám. Střílet z klasické pistole uměla již dříve, ale poctivě cvičila i s touto pistolkou a teď už se považovala za výtečnou střelkyni, alespoň na odpovídající vzdálenost.

Jen pro kontrolu rozvázala šňůrky na pouzdře, rozložila je a odhalila dvě ostré dýky a brousek. Když se přesvědčila, že má vše, co bude potřebovat, vrátila pozornost k pistoli: jemně ji uvolnila ze sametové schránky a potěžkala ji v ruce.

Poté ji opatrně odložila, vytáhla čistící náčiní uložené v pouzdře vedle ní a pustila se do jejího čištění.

Tohle cvičení prováděla už mnohokrát, a tak nezaměstnávalo její mysl a dovolovalo jí volně bloumat. Byla přesvědčená, že Willovo zmizení souvisí s Undotem. Proto měla v úmyslu kněze sledovat, dokud neuvidí všechno, co je v kostele k vidění.

Pevně stiskla rty. Pohled upírala na pistolku v rukách, ale neviděla ji. „Něco tam zjistit musím.“ Něco, co tam přivedlo i Willa. Nějaký spojovací článek, který ji od Undota dovede k jejímu bratrovi.

Když pistoli vyčistila a složila dohromady, odložila ji a sáhla po jedné z dýk a brousku.

Za zvuku brousku klouzajícího po ostří si neochotně připustila skutečnost, že pozorováním Undota možná nic nezjistí – že nenarazí na nic důležitého –, ale žádná jiná stopa, žádná jiná cesta se jí nenabízela.